

MAGYAR CSERKÉSZ

XI. ÉVF. 9. SZÁM. *Ára 50 fillér.* 1930. MÁJUS 1.

A
MAGYAR CSERKÉSZ

előfizetési ára:

Negyedévre 3·— pengő,
félévre 6·— pengő,
egész évre 12·— pengő.

Előfizetni lehet a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatalában: V., Hajnal-utca 6., készpénzzel, vagy postautalvány útján, vagy a Magyar Cserkész 31.428 sz. postatakaréki csekkszámláján.

*

A Magyar Cserkészszövetség hivatalos lapja a

VEZETŐK LAPJA

Szerkeszti DR. KOSZTERSZITZ JÓZSEF

Szerkesztőség:
Sopron, Szent Imre-Kollégium.

Kiadóhivatal:
Budapest, V., Hajnal-utca 6. sz.
(Cserkészház)

Előfizetési ára:
Félévre 2 P. ~ Egész évre 4 P.

Lord Hampton könyve: Scouting Sketches (Rajzok a cserkészetből). Kevesen vannak a magyar cserkészek közül, akik nem hallottak Lord Homptonról, aki mióta B. P. képviseletében nálunk járt a Nemzeti Nagytáborban, egyike a magyar cserkészek legjobb barátainak.

Az ő szeretete nemcsak abból a sok kedves nyilatkozatból sugárzott felénk, melyekben velünk foglalkozott, hanem elkísért minket az egész angliai jamboree alatt.

Valószínű azonban, hogy mindezek ellenére kevesen tudják róla, hogy a cserkészirodalomnak is avatott tollú művelője.

A mindennapi cserkészéletből veszi a tárgyát az a 10 rövidebb-hosszabb történet, melyek a „Scouting Sketches" című könyvében vannak összegyüjtve. Ezek a kis „rajzok" a „Scouting" cserkészlapban jelentek meg eredetileg.

A könyvhöz B. P. irta az előszót, melynek minden szava szeretet az író, és elismerés a könyve iránt.

„E mű — mondja többek között B. P. — valójában egy tapasztalt ember által megírt kézikönyv, mely megmutatja a cserkészet szellemét és szervezetét is, amelyek azt oly eredményessé tették. Egyformán világot vet a cserkészet belső érzéseire és külső formájára."

Az előszó után következik az író „Védekezés"-e, melyben tréfásan elmondja a könyv keletkezését.

Azután az ifjúság vezetőihez fordul, a „Prologus"-ban elmondja a cserkészet mibenlétét.

Csak ezek után kerül sor a 10 „karcolat"-ra. Különböző terjedelmű történetek ezek, amelyekből mindenütt az igazi cserkészlélek villan ki igazi realitással és bájos közvetlenséggel.

A m. kir. honvédség zenekari szállítója:

Sternberg

kir. udvari hangszergyár

Budapest

VIII. kerület, Rákóczi-út 60. sz.

(Saját palotájában.)

Hegedű ... 5 P
Jóhangú ... 8 P
Jóhangú és jókidolgozású 10 P
Még finomabb 12 P

Gitár ... ... 20 P
Kitünő hangú 30 P
Remek hangú, erős ... ... 40 P
Mandolin 17 P

Cserkész-harmonika
12 P
Kétváltós... ... 16 P
Kétsoros ... ... 18 P

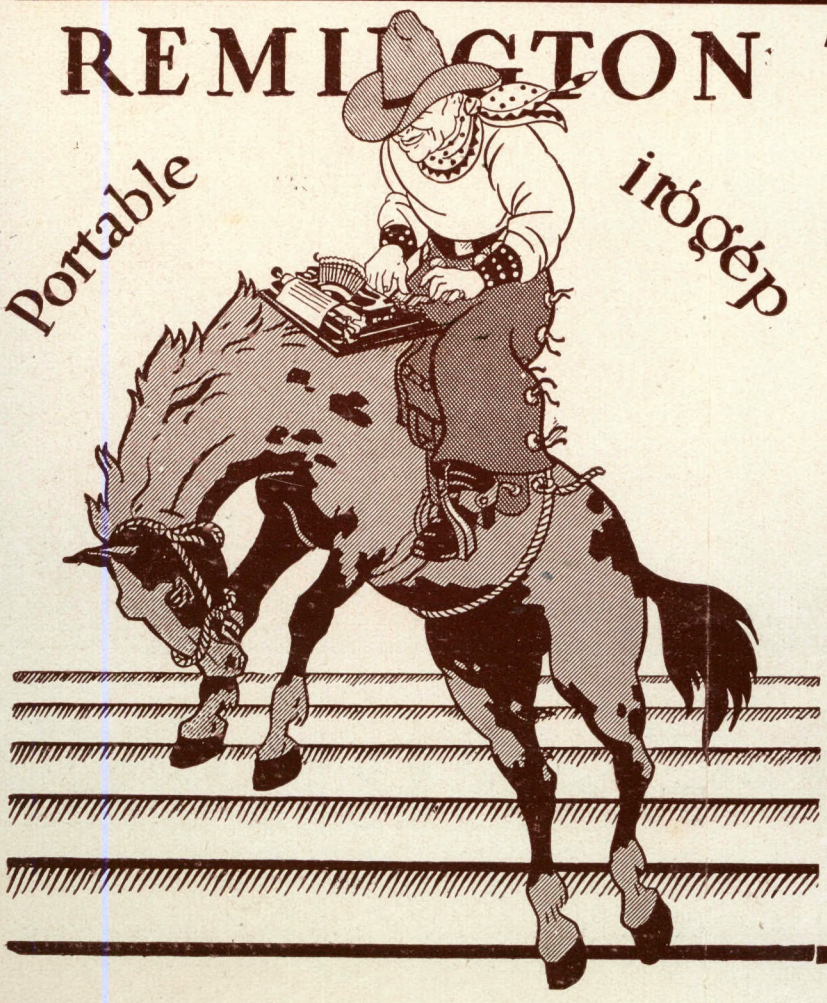

Koffer-beszélőgép 40 P
Kitünő hangú, remek munka 55 P
Pompás hangú luxusgep, melyben 6 db lemez elhelyezhető... 65 P

Cserkész-száj harmonika
P 1·—
Egész finom P 1·50

REMINGTON

Az egész világon ismerik és elismerik a

Remington Portable

írógép fölényét.

Nem játék! Nem miniatür!
Hanem komoly, hordozható gép a

REMINGTON PORTABLE

négysoros, standard billentyűzetű írógép.

Úgy a REMINGTON-PORTABLE, mint a többi legújabb modelljeinket díjmentesen, vételkényszer nélkül mutatjuk be országszerte, kedvező fizetési feltételek mellett, 18 havi hitelre is.

Remington Irógép Rt.

Budapest, VI., Andrássy-út 12.

a Magyar Cserkészszövetség szállítója.

Irógépeink kiválóságáról véleményt adhat a Magyar Cserkészszövetség Gazdasági Hivatala.

XI. évfolyam 9. szám. *Budapest, 1930 május 1.*

MAGYAR CSERKÉSZ

A MAGYAR CSERKÉSZSZÖVETSÉG HIVATALOS LAPJA

ELŐFIZETÉSI ÁRA EGÉSZ ÉVRE 12 PENGŐ ~ FÉLÉVRE 6 PENGŐ ~ NEGYEDÉVRE 3 PENGŐ

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, V. KERÜLET, NAGY SÁNDOR-UTCA 6. SZÁM. CSERKÉSZHÁZ

AZ ÉDESANYÁK.

Itt töltöm az időt az Adria partján. Előttem, mint egy gyönyörű kék kristálylap tündöklik, ragyog, szikrázik a tenger. A nap jó melegen süt ide, szobánk kis előterére, ahol egy fonott asztal mellett tollal a kezemben arról gondolkodom, mit írjak haza az én kedves cserkésztestvéreimnek.

Messze nézek a végtelen víz felett. Milyen csodálatosan szép ez! Olyan megnyugtató, olyan tiszta, olyan végtelen!... Valami ilyesmiről szeretnék most veletek beszélgetni.

Megvan! Most jut eszembe, hogy ez a szám, amelybe most vezető cikket írok, az első májusi szám lesz. Májusban pedig van egy csodaszép ünnepnap, az anyák napja. Szólhatna-e másról tihozzátok a „Magyar Cserkész" legelső helyen az anyák napjának hónapjában, mint arról, akit legjobban szerettek: az édesanyátokról?! A róluk való írás olyan nagyon illik az én mostani hangulatomhoz. Hiszen mintha csak a tengerről írnék!

Az ő lelkük is olyan szép, a reájuk való gondolás is olyan megnyugtató, az ő reánk sugárzó tekintetük is olyan tiszta, az ő szeretetük is olyan végtelen! Akárcsak a tenger!

Itt is szüntelenül érzem, látom, hallom, olvasom, hogy milyen drága, milyen csupaszeretet, milyen örökönfeláldozó, milyen végtelen gyöngéd lények az édesanyák.

*

Mindennap látok künn a tengerparton két édesanyát. Kicsi gyermeküket hozták ide az olasz napsugárba, a sós levegőre. Ez a két édesanya egész nap a gyermekének, csak a gyermekének él. Ha szellő fúj, kis ruhát húznak reájuk, ha jól süt a nap, levetkőztetik a kicsinyeket, hogy lesüljenek, de hogy meg ne égjen gyenge testük, olajjal kenegetik azt. Ha jön a tízórai ideje, gondosan, nagy szeretettel csomagolt tápláló ételeket szedegetnek elő... És hogy kergetődznek a csepp kis gyerekekkel! Hogy játszanak! Igy csak az édesanyák tudnak játszani. Hogy kacagnak! És hogy megriadnak, ha valamelyik gyermek felsikolt, mert megütötte éles kavicsban apró kis lábát! De az anyuka puszijától azonnal meggyógyulnak. Nincs is annál hatásosabb orvosság. Mindent gyógyít. — Délután meg, amikor a hüvösben sétálnak, az édesanyák a legjobb társalgók. Sohase fogynak ki a témából, sohase únják a beszédet, látszik, hogy mindig nagyon jól mulatnak. Hogyne! Hiszen a gyermekeikkel beszélgetnek. Pedig azok a parányi szájak egy percre sem hagyják abba a kérdezősködést.

Én tudom, hogy ennek a tengerpartnak legméltóbb vendégei az édesanyák, akik itt is csak áldozatot hoznak, itt is csak aggódnak, itt is csak dolgoznak jókedvvel, odaadással, önfeláldozóan, itt is csak egyért, értettetek: a gyermekért.

*

A penzióban mellettünk lakik egy nagyon kedves család: édesapa, édesanya, meg két édes kis huncut gyermek. Most mind a két gyermek erős, kacagószemű, játékoskedvű. De a télen szomorú volt az a meleg fészek, ahonnan ezek a fiókák iderepültek. Mind a két gyermek skarlátot kapott. Ép a farsang előtt. Anyukának már megvolt a farsangi szép terve: kedves baráti vacsorák, derűs összejövetelek, fényes bálak. Már a szép ruhák is elkészültek. De amikor a két gyermek arca a láztól kipirult, amikor vörös foltok tarkálták be a fehér kis testeket, amikor két lázas szempár szomorúan nézett két aggódó szempárra, akkor anyuka beakasztotta a szekrénybe a szép új ruhákat. Fehér köténytvett fel s oda ült két kis ágy mellé. Adogatta az orvosságot, váltogatta a vizesborogatást, símogatta a forró arcokat. Uj meséket tanult, hogy azokkal űzze el a lázálmok ijesztgető manóit. Szép, csendesen énekelt, hogy elaludjanak a nyűgös kis betegek. Uj játékokat talált ki, hogy ne unatkozzanak a lábbadozó kis zsarnokok. Amikor egyegy kicsit elaludt a két beteg, rövid leveleket írt. Elhalasztja a tervezett vacsorát, nem megy el bálba, lemond a színházról, hangversenyről, mert betegek a gyermekek. Este pedig, amikor csend borult a megszomorodott házra, anyuka még ébren maradt. Nagyon fontos beszélnivalója volt. Segítséget és tanácsot kért az Orvostól, minden szenvedések legjobb Orvosától, a jó Istentől. Imádkozott beteg gyermekeiért.

Igy telt el az egész tél, a vídám farsang, a mulatságok ideje. És anyuka nem panaszkodik, hogy két hónapig rab volt, hogy egész télen beteget ápolt, hogy szüntelenül rettegett. Boldog, mert szeretete, önfeláldozása, imádsága meggyógyította ezt a két édes gyermeket.

*

Levelet hozott a pósta. Rövid volt. Alig néhány szó. Nagyon finom, öreges betűkkel egy drága asszony írta: az édesanyám. „Édes jó Gyermekeim! Nagyon boldog vagyok, hogy Ti boldogok vagytok"... Ez a legszebb levél, amit ide nekem küldtek. Mert én tudom, hogy ebben a néhány szóban benne van egy egész hosszú élet minden vágya, minden álma, minden öröme, minden imádsága. — Hiszen az édesanyámnak sohasem volt más vágya, ez volt az ő életének célja, értelme, reménysége, hogy boldog legyen — a fia.

*

Nem tudom, megértettétek-e kedves cserkésztestvérek, hogy miért írtam le ezeket? Azt szerettem volna megértetni veletek, amit nekem olyan meggyőzően,

olyan világosan beszél ez a három példa: az édesanyák mindig ugyanazok. Ők sohasem magukért, hanem gyermekeikért élnek. Gyermekeiké minden vágyuk, minden önfeláldozó szeretetük, minden munkájuk. Az ő életüknek csak úgy látják értelmét, ha dolgozhatnak, ha aggódhatnak, ha szenvedhetnek, ha imádkozhatnak gyermekeikért. És az mindegy, hogy gyermekük még csak éppen hogy totyog-e, kamaszosan ugrál-e, a fiatalság büszke erejével biztosan jár-e az életben, vagy őszülő halántékkal küzdelmesen verejtékezik az élet taposómalmában! Az ő számukra mindnyájan, egyformán „édes gyermekem" vagyunk, akik mindnyájunkat egyformán szeretnek.

Mi is szeressük őket. Az anyák-napján vigyünk virágot nékik köszönetünk jeléül. És rakjuk elébük életünknek minden napján szeretetünknek, soha el nem múló hálánknak, gyermeki ragaszkodásunknak eleven virágait. Mennél inkább kifelé mennek az életből, annál gazdagabb legyen lelkünk hálája.

Hiszen mi úgy sem adhatunk nekik többet, hiszen ők úgy sem kívánnak tőlünk egyebet.

Abbázia. *Kálmán bácsi.*

ÚJRA ÜZENT A HEGYEK FIA.

Belátogatott a napsugár a szobámba. Ebben az évben még egyszer sem tartózkodott ilyen sokáig nálam. Végigjárta a hosszú télen a sötét falakat, képeket, bútorokat és mindent beragyogott és mindennek életet adott. A falak, képek és bútorok, mintha a napsugár lelkét magukba szívták volna, egyszerre élni, mosolyogni kezdtek. Még soha ilyen barátságosnak nem láttam szobámat és a napsugártól ragyogó szobában öröm szállta meg a lelkemet.

De kedves vendégem lassan újra homályban hagyta a falakat, a képeket, az egész szobát és én egyedül maradtam az élettelenné vált falak között. Elszállt a meleg és elszállt az élet, — megborzongtam s a kályha mellé húzódtam. Bizony jól esett a meleg, csak ne volna olyan szénszagú. A szénről eszembe jutott a bányász. A bányász, aki örömtelenül él a napsugár és levegő nélküli fekete föld mélyében és a bánya ellopja a vérét és sápadtra festi. Ha kibujik a fekete alvilágból — ahol piros vérsejtjeit feláldozta a mi meleg szobáinkért — már várnak rá a lélekkufárok, a kommunista agitátorok és a kocsmába csalják, hogy olcsó pálinkán elkábítsák, megvegyék a maguk romboló törekvéseiért életet áldozó eszköznek.

Ezeken gondolkodtam, amikor váratlanul betoppant a szobámba a hegyek fia! Levette liliomdíszes cserkészkalapját, — ránéztem, — talán csak a szemem káprázott? Mert úgy láttam, hogy homlokán tovább is ott ragyog a liliom.

Már az ablak párkányáról is elosont a napsugár és mi ketten a hegyek fiával utána mentünk. Mentünk, mendegéltünk sokáig és a napsugár mindig előttünk járt, s egy völgyben végre eltűnt a szemünk elől. Mi meg fáradtan megálltunk. Éppen jókor, mert egy nagy fekete ür tátongott előttünk. Belenéztünk, a fekete mélységből valami tompa, monoton zaj hallatszott; a csákányok harca a szénnel — és láttam az izzadt, egynadrágra vetkőzött, szénporos testeket, amint sokszor fekvő helyzetben, térdelve, vagy állva, rosszul táplált testük kevés erejével vágják a szenet, hogy itt fent gondtalan élet ragyogjon. — És a lélekkufárok helyett őrt álltunk az alvilág kapujánál.

Egyszer a hegyek fia gondolt egyet és lekapta fejéről ragyogó jelvényű cserkészkalapját, én meg csodálkozva néztem, hogy mit fog tenni. Mozogtak az ajkai, komoly tűz gyulladt ki a szeméből, mintha valami varázsigét mondott volna, de az égre nézett! Azután lehajította az alvilágba a kalapját. Sokáig szállt lefelé a kalap, mint valami csodálatos madár és a hegyek fia fohászkodó tekintete követte. Sokáig láttuk, mert a cserkészliliom ragyogott rajta és fényességet szórt az alvilág sötét szomorúságába.

De csoda történt, mert a kalapot visszahozta egy sápadarcú ifjú bányász, és „Jó szerencsét" kívánva átnyujtotta a hegyek fiának! A hegyek fia azonban nem fogadta el a kalapot, hanem a fiatal bányász fejére tette jó munkát kívánva. Az ifjú bányász szeméből boldog tűz ragyogott. Azóta sok ifjú bányászt mondhattok ti is fiúk édes, magyar cserkésztestvéreteknek.

A hegyek fia pedig azt üzeni, hogy kövessétek példáját, hódítsátok meg a többit is, hogy a liliom fehérsége legyőzze a szomorú alvilág sötétségét és örömet varázsoljon a fáradt lelkekbe. Fiúk, jól jegyezzétek meg a hegyek fia üzenetét!

Elbúcsúztunk bányász testvérünktől. Azután továbbmentünk árkon, dombon, életzöld őszi vetések barázdáján, aranysárga gólyahírvirágos mezőkön, fehér bárányfelhők alatt vidám nagy sebesen járva, amíg végre nagy nehezen utólértünk két lassan szántó-vető embert. Mi siettünk, és mégis lassan haladtunk, mert csak mentünk. A parasztok meg nagy tempósan jártak, mégis igen nagyot mentek, mert a dús fekete földbe életmagot szórtak, sok ezer embernek egy egész évre való fehér búzakenyeret. Ment a nagy magvető és én arra gondoltam, hogy a legigazibb nagy úr mégis a paraszt, mert hatalmas markából királyi gesztussal kenyeret szór nekünk.

Elfogyott minden mag, a fáradt kéz megpihent és elindultunk minden a hivogató fehértornyos magyar falu felé. Ahogy beérkeztünk, a kicsi templom előtti nagy téren összegyűlt a falu kíváncsi gyermekserege, hogy játékra perdüljön a hegyek fiával. Egy sem veszekedett, játszottak, kacagtak, s tiszta öröm zsongott, mint ibolyaillat, új élet illata a kicsi szívekben. Kacagtak az öregek is — közben ők is megérkeztek — és vidám jó kedvükben nótára gyujtottak, meg beszélgettek is. A hegyek fia velük, nótával s beszéddel, de sok szépet mondott régi regős módon.

A 162. sz. Zrinyi cserkészek nótára tanítják a falusi gyermekeket.

Aztán beköszöntött az este és a magyar csendben a jó útra talált magyar lélek beszélt — fehér kis toronyból csengő haranghangon: Földkapzsi szomszédnak, nagy dögkeselyűknek, lelket-

len embernek új lelkek útjáról, csendes magvetésről, új magyar jövőről.

A hegyek fia üzent, értitek hát fiúk? Ti is kövessétek!

A hegyek fiát nagyon megszerette a falu jó népe, de ő csak továbbment magyar csendességben, nagy csodákat váró kis magyar falvakba, hosszú hegyes bottal magyar parlagot törni. Ment és én úgy láttam, hogy a hegyek fia is csendes magvető. Ámde az ő magja lélektalajra hull és sokkal jobb, minden acélos búzánál.

Fiúk, induljatok ti is a nyomába, s hogyha feltörtétek mind a nagy parlagot, a hegyek fia akkor letűzi a botját, varázslatos botját s akkor az majd óriási fává zsendül, nagy villámbíróvá s rajta szilárd fészket rak a Turul.

vitéz Faragó Ede.

AZ ORSZÁGOS ÖRSVEZETŐI TÁBOR KRÓNIKÁJA.

1930. ÁPRILIS 12—17.

Ismét 460 magyar cserkész jutott közelebb ahhoz, hogy jó örsvezető legyen. Igaz ugyan, hogy 650-en szerettek volna bejutni a tábor tagjai sorába. A Vezetőtiszti Testület tehát mindent elkövetett, hogy az összes jelentkezőket felvehesse. Miután a Cserkészparkban legföljebb 200 fiút lehet alkalmas fedett helyen elhelyezni és miután a mult esztendőben használt nyaraló az idén nem volt kibérelhető, a tábor legnehezebb kérdésévé az elhelyezés vált.

Sok tanácskozás után arra a gondolatra jutott a parancsnokság, hogy a rendelkezésre álló B-típusú örsi sátrak felhasználásánál nem lehetne-e valami nagyobb fűthető sátrat készíteni, melyekben vaságyak is elhelyezhetők volnának. A terv bevált, a sátrat kipróbálták és a Vezetőtiszti Testület így a táborba felvehető cserkészek számát 460-ban állapíthatta meg. Azonban még így is 200 cserkészt volt kénytelen kihagyni a tábor tagjai sorából, azzal, hogy lesz még alkalmuk a júniusban rendezendő kerületi örsvezetői táborokban résztvenni.

A tábor „akadémia"-sátra.

Érdekes, hogy a tábor 460 tagja 134 csapatból került ki és 70 különböző városból vagy községből gyűltek össze. Együtt volt ebben a csapatban a csonka haza minden világtájának cserkésze testvéri egybeforradásban. Az örsöket úgy állították össze, hogy tagjaik lehetőleg más-más csapatból, községből kerüljenek ki. Egy örsben volt a gimnazista és tanonc, a gyárigazgató és munkás gyermeke és már a második nap úgy összeforrtak az örsök, olyan egységes volt a tábor, mintha együtt cserkészkedtek volna eddig is. A közös élet, a közös munka teremtette meg ezt a lelki egységet.

Szervezet. Az alsó korhatár 14, a felső 17 év volt, de a tábor vezetősége a 17 évnél idősebb tanítóképzősökből egy külön rajt alakított. A rajokba való beosztás kor szerint történt, 4—4 raj egy-egy altábort alkotott élén az altáborparancsnokkal. Minden raj azután három örsre oszlott, melyeket az úgynevezett házi örsvezetők vezettek.

Habár nem akarunk a személyi kultusz hibájába esni, mégis azt hisszük, hogy az örsvezetői tábor munkájának jelentőségére való tekintettel fel kell itt sorolni azok nevét, kiknek megfeszített munkája mellett volt csak lehetséges az elért eredmény.

Táborparancsnok: Sztrilich Pál orsz. vezetőtiszt helyettes.

Táborparancsnok helyettes: Éri Emil orsz. vezetőtiszt helyettes.

Parancsnoksághoz beosztva: Dr. Kacsina István 98, dr. Spillenberg György 2. orvos főnök, Gundrum Kázmér 2, Zolnay Ferenc 100, műszaki biztos, Handl József 550, élelmezési vezető.

Altáborparancsnokok: Kolozsváry Béla 15, Jachan Géza 550, Zana István 15.

Rajparancsnokok: Nichter János 5, Walient Gusztáv 24, Benkovics Alajos 47, Balla Dezső 10, Benke Ferenc 321, Kiss János 7, Szabó Sándor 908, Pinezich Jenő 64, Ritzmann Jenő 95, Czelter Elemér 550, v. Szilágyi Ferenc 15.

Rajvezetők: Földmár György 7, Mátyás Mihály 36.

Gyülekezés, berendezkedés.

A hivatalos gyülekezést ugyancsak szombat délutánra hirdették, mégis már a kora reggeli óráktól kezdve egyre-másra érkeztek a vidéki csapatok kiküldöttjei. A jelentkezés után munkacsoportokat alakítottak belőlük, melyeknek feladata a tábor végleges berendezése volt. Nem hiába nevezték a tábort elsősorban a „munka táborának", mert a beérkezés után már 5 percre minden fiú keményen dolgozott. Nem volt ott egy bámészkodó sem. Egyik csoport a 4 drb. 72 személyes fűthető sátor felállítását fejezte be, a másik a hatalmas 200 személyes „akadémia" sátrat verte fel szakszerűen. Itt került elhelyezésre a tábor speciális kiállítási anyaga. Be volt rendezve asztalokkal, úgyhogy a fiúk a kötelező jegyzetvezetést itt végezhették el a legkönnyebben. Az udvarban lázasan folyt az emeletes vaságyak összeállítása, egy másik csoport a kályhákat szállította ki a sátrakba és szerelte fel, a harmadik már a szalmazsákokat tömte nagy buzgalommal stb. A hajnalban még néptelen Cserkészpark olyan, mint egy nyüzsgő hangyaboly. A munka gyorsan halad és mire a gyülekező kürtjel hallatszik, már mindenütt rend van.

Sztrilich Pál táborparancsnok megnyitja a tábort és 20 perc mulva már mindenki rajba, örsbe osztva lát hozzá sátrának, hálóhelyének berendezéséhez.

A takarodó ma a szokottnál is korábban van, mivel sokan az előző éjjelt vonaton töltötték.

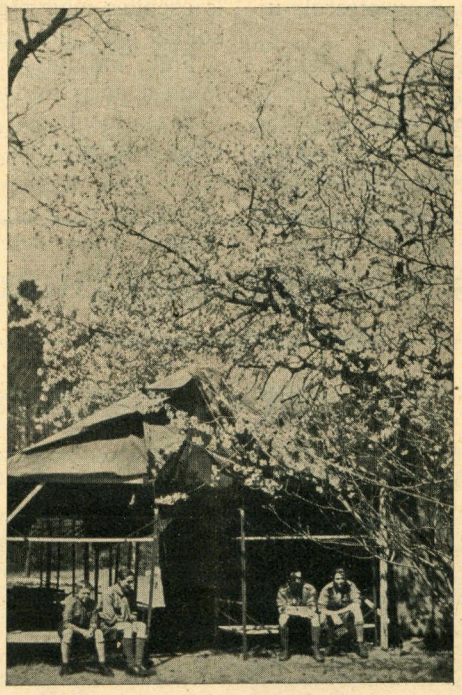
Napirend. A rendelkezésre álló alig 5 nap jó kihasználhatására, az ébresztő bizony minden nap kicsit korán — ½6-kor — volt. A mosdás a Cserkészpark 60 szemé-

lyes mosdóberendezése segítségével percek alatt megtörtént. A dánrendszerű Jakus-féle tornatábla gyors elvégzése után a fiúk frissen, munkára készen sorakoztak fel a tábor nyírfakeresztje alatt, hogy a jó Isten segítségét kérjék a nap munkájához. Ima után zászlófelvonás, parancskiadás.

Virágvasárnap a katolikusoknak a szentmisét Witz Béla orsz. elnök mondotta, míg a protestánsoknak Radics József ref. lelkész tartott istentiszteletet.

Alig fogyasztották el a fiúk a reggelit, ismét felhangzott a gyülekezés kürtjele és máris kezdetét vette az orsz. örsvezetői táborok híressé vált forgószínpad kiképzése, mely után mindenki hatalmas étvággyal fogyasztotta el a jól kiérdemelt ebédet, mely 460 személyre, külön e célra épített tűzhelyeken, hatalmas kondérokban készült.

Délután szabadidő, mindennap örsi óra, előadások, majd játék, végül vacsora és zászlólevonás, amit vidám tábortüzek fejeztek be.

A 72 személyes sátrak egyike, emeletes vaságyakkal.

Ennek a programmnak megfelelő felfogásához természetesen nagy lelki összeszedettség kellett. Ebben nem is volt hiány, mert a tábor résztvevői oly lelkesedéssel feküdtek bele ebbe a fárasztó, de tanulságos programmba, ami a legteljesebb elismerést megérdemli. Tanulásra és munkára való készséges lelkület áradt szét innét. És ha tekintetbe vesszük, hogy a hétfőn beköszöntő tavaszi zivatarok naponta többször meglátogatták a tábort, a tábor teljesítményét még nagyobbnak kell tekinteni. Megjegyezzük, hogy az esőzés a programmban lényeges módosítást okozott.

Forgószínpad. Már vasárnap megindult a forgószínpad, amit mindenki kíváncsian várt. Az idén a magas létszám miatt ez még nagyobbszabású volt, mint az eddigiek. Két egyforma színpad haladt egymással párhuzamosan, mindegyik 20 kiképző állomással. Ez a kiképzés négy napon át folyt, úgyhogy a tábor minden résztvevője a cserkészgyakorlati élet jóformán minden ágából összeállított 80 különböző tárgyú oktatásban részesült. Ez délelőttönként ötórai megállás nélküli, megfeszített munkát jelentett, amit a fiúk kitartással csináltak végig, mert tudták, hogy az itt tanultakat otthon, örsükben mind jól felhasználhatják. E forgószínpad tervezetét a mult számunkban ismertettük.

Örsi órák. Utbaigazítást kaptak a tábor tagjai az örsi összejövetelek programmjának összeállítására, azok megtartásának módszerére is. Minden délután volt minta örsi óra, előzetesen megbeszélt és sokszorosított, kötött programmal. A tábor 40 örse eloszolva a Park területén tanulta meg az örsi óra helyes tartását.

Előadások. A tábor programmjában majdnem minden nap be volt illesztve egy-egy előadás, melyek keretében a Cserkészszövetség vezetői és más cserkészpedagógusok igyekeztek az örsvezetői ideált a fiúk elé állítani.

Vitéz Faragó Ede „A szeretet hatalma a cserkészetben“ címmel tartott előadást, ami bizonyára mélyen belevéződött a fiúk lelkébe.

A praktikus vallási ismeretekről dr. Szopek L. a katholikusoknak, Kolozsváry B. a protestánsoknak beszélt.

Dr. Buczkó Emil tartalmas eladásának címe: „Miért kell az örsvezetőnek jó cserkésznek lennie“.

Kolozsváry Béla pedig arról beszélt, hogy ki az alkalmas vezető.

A keddi tábortüzet Karácsony Sándor előadása tette emlékezetessé; címe: „Praktikus magyarság az örsi életben“.

Ezen előadások tették lehetővé, hogy a résztvevők a gyakorlati tudnivalókon kívül a legfontosabb elméleti kérdésekben is tájékozódhattak.

Utolsó nap. Elérkezett a tábor utolsó napja, mindenkinek fájt, hogy ilyen gyorsan elmult. Hej csak még pár napig tartana!

Kora reggel az örsök felpakoltak, hikére indultak. Különböző feladatokat kellett megoldaniok. Tábort vertek, sőt főzésre is sor került és pedig ki-ki a saját csajkájában főzte meg az ebédjét. Ha ez nem is volt olyan jó, mint a „Lizi néni“ elismert főztje, de a fiúk látható jó ét-

Cövekkészítés a „forgószínpadon“.

Az örsi hike táborverése.

vággyal fogyasztották el, talán azért is, hogy a szigorú pontozóbírák ceruzája a jó pontoknál maradjon.

Azonban délfelé ez is véget ért és a táborparancsnok utoljára szólt a fiúkhoz, a tábor tagjai pedig vídám nótaszó mellett hagyták el a Cserkészparkot, tarsolyukban sok elméleti és gyakorlati tanulsággal, hogy azokat szétvigyék saját csapatukhoz, örsükhöz.

Merjük hinni, hogy a VIII. országos örsvezetői tábor az örsi életet és a magyar cserkészmozgalmat megint egy jó lépéssel előbbre vitte. *Gundrum Kázmér.*

A VIII. Országos Örsvezetői Tábor legjobb jegyzetvezetői.

Hogy a résztvevőknek módjukban legyen otthon a táborban tanultakat feleleveníteni, a táborban kötelező jegyzetvezetés volt. Ebben kellett pár emlékeztető szóval megrögzíteni mindazokat az elméleti és gyakorlati ismereteket, melyeket az előadásokon és a forgószínpadokon tanultak. Itt kerültek feljegyzésre az örsi órák, tábortüzek tapasztalatai, új játékok, énekek stb.

A parancsnokság a legszorgalmasabb jegyzetvezetőket úgy jutalmazta meg, hogy pályázatot tűzött ki, melyre 26 jegyzet érkezett be. A pályázók kivétel nélkül elismerést érdemelnek, mert munkájuk igazi jó cserkészmunka volt.

Az elbírálás tartalom és külső forma szerint történt.

Az eredmény a következő:

I. díj. Magdics István 854. Díja: 25 P., Táborozási könyv.

II. díj. Hiesz Dénes 2. Díja 15 P., Táborozási könyv.

III. díj. Szőke Gyula 64., Titze Tibor 40., Kubinszky Ernő 939. Díja: 5 P., Táborozási könyv.

IV. csoport Elismerésül 1—1 Táborozási könyvet kapnak: Schubert Sándor 293. Makk Ferenc 85. Zobel András 5. Schalupka József 765. Szabó Ernő 115.

Elismerésül 1—1 Játékos könyvet kapnak: Prónai Gyula 911. Boda András 5. Muszély Viktor 908. Válfi Frigyes 18. Tóth Lajos 206. Schmeltz Dezső 169. Molnár Gyula 101.

Elismerésül 1—1 Erdők Ezermesterét kapnak: Kotnyek István 150. Lőrinc Sándor 40. Ledneczky László 750. Martonyi Imre 939. Molnár József 171. Horváth László 169. Horváth László 926. Kubinyi Árpád 223.

IV. A pályaválasztás.

Kedves Barátaim! Előző levelemben írtam, hogy a pályaválasztás nehéz kérdéséről is meg fogok emlékezni egyik levelemben.

A pályaválasztás legelsősorban az arravalóság és egyéni hajlandóság kérdése. Baj, ha valakit olyan pályára erőltetnek, amelyikre nem érez hajlandóságot, — de egyenesen szerencsétlenség, ha valaki olyan pályára megy, amelyikre tehetsége nincs.

Ugy az egyén, mint a nemzet, valamint az egész emberiség szempontjából felbecsülhetetlen nyereség lenne, ha *mindenkit* a maga helyére lehetne állítani. Ez azonban nem lehetséges. Gazdasági viszonyok, családi körülmények, tradíciók és nevelésbeli tényezők sokféleképpen befolyásolják társadalmunkban a testi és lelki adottságokban rejlő elhivatásokat s így csak nagy általánosságban tanácsolhatom: mindenki olyan életpályát válasszon, ahol tehetségeit a legteljesebb mértékben ki tudja fejteni.

De mivel tudom, hogy az élethivatás számotokra egyúttal megélhetést, talán öreg szülőknek eltartását, vagy kisebb testvéreknek a nevelését is jelenti, az életpályát, tudom, úgy kell megválasztanotok, hogy a tanulmányok elvégzése után hamarosan meg is kereshessétek legalább a magatok kenyerét.

S a magyarországi ifjúság számára itt válik különösen nehézzé a dolog. Azok a pályák, amelyeken a tanuló ifjúság el szokott helyezkedni: zsúfolva vannak. Megpróbálok mégis néhány lehetőséget megvilágítani.

Magyarországtól a trianoni béke mindent elvett; csupán az alföld televényét és a magyar lélek töretlen élniakarását — azt hagyta meg. Ezt a kettőt kell erősebb kapcsolatba hozni egymással. A föld, az áldott televény kétannyi népet is el tud tartani, csak szívós munkával rá kell kényszeríteni.

A cseh és német gazda 12, 16, sőt 20 q búzát kap 1 katasztrális hold föld után. A magyar gazdának sem szabad megelégedni többé 5—6 q-ás terméssel. Parancsoljatok rá az osi ugarra: s többet fog adni!

A bolgár kertész egy holdnyi területen annyit termeszt, hogy családostól megél s még félre is tesz jövedelméből öreg napjaira. Ez sem olyan boszorkányság, amit meg ne lehetne tanulni.

A virágkertészet, a gyümölcstermesztés hasonlóképpen nagyon jól fizet.

Ha például egy gimnázista cserkészgyerek a kertjükben található szabad területet fajcsemetékkel beülteti: mire az egyetemre kerül, a gyümölcsfák (10—12 jól kiválasztott fajgyümölcs) már kitermi könnyen a tanulmányi költségeket.

Öleljétek melegen magatokhoz és holmi kishivatali állásért cserbe ne hagyjátok az ősi földet. Az ősi föld melegen fog viszszaölelni benneteket.

Aztán az ipari és kereskedői pályát se nézzétek le. Itt, mikor az esküt nem tett magyar tisztviselők állás nélkül maradtak: az egyik (egy ügyvéd) kitanulta a szabó ipart és műhelyt nyitott. Ma jómódú gazdag ember. A másik (egy községi jegyző) kereskedőnek csapott fel. Ma nem cserélné el a jövedelmét akármelyik jegyző jövedelmével. A mi diákjaink — pedig azelőtt azok is tanári, ügyvédi, orvosi, mérnöki, hivatalnoki pályára özönlöttek — a megszállás utáni időktől kezdve nagy tömegekben helyezkednek el az ipari és kereskedelmi pályákon (még az iparágak között sem igen válogatnak) és saját maguknak is, az illető iparágnak is és az itt élő magyarságnak is csak javára van, hogy alkalmazkodni tudtak a megváltozott időkhöz.

Tudom, kedves fiaim, hogy titeket még nem hajt olyan legyőzhetetlen kényszer, mint itteni testvéreiteket, de a trianoni határok között is kimondhatatlan nagy a szükség, s amíg ez a szükség titeket is űzőbe nem vesz, próbáljátok meg, nem lobog-e bennetek is valami rejtett szittya készség arra, hogy a földet magasabb adó fizetésére kényszerítsétek; s próbáljátok meg, hogy az ezermesterségből, amely székely testvéreiteknek kalácsot jelent a jég hátán is, nem maradt-e meg bennetek is annyi, hogy meleg, puha, foszlós kenyeret varázsoljon elő számotokra is egy üllőből, meg egy kalapácsból.

Hogy tudományos pályára ne menjetek, egy világért sem mondom. Menjen minden istenáldotta tehetség és szerezzen becsületet a magyar névnek a tudományos kutatások, a felfedezések és találmányok terén is.

Nagyon fontos, hogy a magyar színeknek ne csupán a sport terén legyenek európai és világhírnévre szert tevő képviselői, hanem a tudományosság terén is. De az ifjúság zöme jól teszi, ha iparra, kereskedésre és legfőbbképpen a föld termő erejének intenzívebb kihasználására adja magát — természetesen a szükséges tudományos ismeretekkel kellőképpen felszerelve.

A minden oldalról elleneséges érzülettől körülzárt magyarnak nincs más útja a nagyvilágba, csak fölfelé. Nagyobb tudás; alaposabb, szélesebbkörű ismeretek; általánosabb és igazibb műveltség — ez az egyetlen lehetőség, ami megmaradt. Fiúk, rajta!

Erdélyország, 1930. év. *Öregcserkész.*

Mindazoknak a csapatoknak vagy cserkésztestvéreknek, akik a husvéti ünnepek alkalmából jókívánságaikkal felkeresték a főcserkész urakat, a szövetség elnökségét, főtisztviselőit, meg a Magyar Cserkész szerkesztőségét, ezúton mondunk meleg szívvel köszönetet. Mindannyian cserkészlélekkel viszonozzuk a kedves jókívánatokat.

A GRÓF ÚRFI

(Egy tanár jegyzeteiből.)

I.

A reáliskola előtt pompás hintó állott meg, amelynek ajtajára grófi címer volt festve (ágaskodó szarvas, fölötte három cserfalevél). A hintó előtt gyönyörű, hófehér lovak toporzékoltak és rágták a zablát. A kocsis leugrott a bakról, kinyitotta a hintó ajtaját. Egy fiú szállott ki a hintóból. A kezében könyvek. Mosolygó arccal köszöngetett jobbra-balra az iskolába tóduló diákpajtásainak. Látszott, hogy a fiú roppant élvezi az egész jelenetet, a személyére irányuló csodálatot és bámulatot. A diákok kedvtelve nézték a remek, címeres fogatot, szívesen köszöntötték a csinos, nyúlánk fiút, aki elegáns léptekkel szintén az iskolába tartott. A folyosón fölakasztotta kalapját a fogasra és belépett a II. a) osztályba.

Ki lehet ez a fiú, aki grófi fogaton jár az iskolába? Igy a meglepetés első pillanatában nem jutott a neve az eszembe, csak arra emlékeztem, hogy a tanítványaim közül való ő is.

Amikor órám volt a második osztályban, azonnal ráismertem a fiúra. Szarvasi Jánosnak hívták. (Ezért lenne szarvas a címerében?) Sehogysem tudtam elképzelni azt, hogy ő volt az, aki előbb olyan előkelően ugrott le a címeres hintóról. A kis János nem látszott gazdag fiúnak. Én eddig azt gondoltam róla, hogy szegény gyerek. Az öltözete rendes volt ugyan és ragyogott a tisztaságtól, de egyáltalában nem készült valami jó anyagból, a szabása is igen közönséges ízlésű szabóra vallott.

Hamar napirendre tértem a dolog felett. Nem foglalkoztam többet a kis János ruhájával és származásával, bár még ezután is többször láttam, hogy hintón robog az iskola elé. A fiú jól tanult, ildomosan, szépen nevelt gyerekhez méltóan viselkedett. Meg is szerettem hát hamarosan a kis Jánost.

Egy szünet alatt az udvaron sétáltam, amikor a nagy diófa alatt diákcsoportot vettem észre. A csoport közepén a kis Szarvasi János állott. Kipirult arccal mesélt valamit. A pajtásai csillogó szemmel hallgatták, mohón lesték minden szavát. A csoporthoz léptem, megállottam a vastag diófa törzse mögött.

Jánoska hangját tisztán hallottam.

— Atyám, a gróf, egy alkalommal így szólott hozzám: „Jer keblemre, Olivér fiam, elmesélem neked, hogy negyedik Béla király őfelsége miért ajándékozta legkegyelmesebben a grófi címet?“

— Ejha! — lepődtem meg. — A kis Jancsi gyereket otthon az édesapja — Olivérnek hívja? És gróf? Eszerint Jancsi: Olivér gróf úrfi? . . . No, ez érdekes! Halljuk hát, miért is kapták Jánosék a grófi címet? Ha kíváncsi voltam rá, hát rögtön meg is hallottam. A fiú olyan szépen, folyékonyan mondta el az egész esetet, mintha könyvből olvasta volna . . .

— Grófi atyám, Eduárd, így beszélt:

Amikor a tatárok elpusztították az országot és már semmi rombolni valót nem találtak szegény hazánk földjén, lassan elvonultak és Ázsiába tértek vissza.

A tatárok kitakarodása után IV. Bela visszatért a bujdosásból. A király kíséretéhez tartozott egyik ősapánk: Ladomér is (akkor még csupán egyszerű köznemes), az udvar fő sólyom-mestere is. Amint vándorolnak-vándorolnak a kietlen, elpusztult országban, a király erősen megéhezett. Nem csoda. Hiszen már napok óta vándoroltak anélkül, hogy emberi lakóhelyre akadtak volna. A király végre megállást rendelt el.

— Nem bírok már tovább menni, úgy legyöngített az éhség. Pihenjünk meg . . .

Az udvari méltóságok összenéztek. Nem volt semmi táplálékuk. Ha valami csoda nem történik, akkor éhen pusztul a király a szemük láttára. Amikor ezt dicső ősünk — Ladomér — látta, tettre határozta el magát. A nyilát vállára vetette, kedvenc sólyommadarát, melynek szemére finom selyemsapka volt húzva, öklére ültette és elindult a közeli csalitos felé, hogy szerencsét próbáljon. Hátha valami vadra bukkan, amelyet elejtvén, megmenti IV. Béla életét?

Ladomér megállott egy domb tetején, mint valami kőből faragott szobor. Körülnézett . . . sehol semmi! . . . Vadnak nyoma sem látszott. Elődöm akkor egy cserfáról hármas levelet szakított le és azt a sólyom csőrébe adta. Levette a sapkát a madár fejéről. A nemes sólyom kinyujtotta a nyakát, körülnézett, megrázta a szárnyát és felröppent.

— Kurr! Kurr! édes madaram! — kiáltott Ladomér. — Keress!! . . .

A sólyom körbe repült. Magasra . . . magasra . . . de olyan magasra, hogy átrepült a fellegeken és eltűnt Ladomér szeme elől. De ősünk erősen figyelt arrafelé, amerre a madár szállott. Hát amint néz . . . néz, hát látja, hogy messze valami kis pilleféle jószág imbolyogva száll le a magasból: — a hármas cserfalevél volt az! . . .

— Ah! bizonyosan a sólyom ad jelt magáról. Meglátott valamit! — ujjongott fel Ladomér.

Odarohant, ahová a leszálló levél lehullani készült. Alig ért oda, hát egy nagy szarvas ugrott fel előtte a bokorból. Ladomér lekapta nyilát és a vad után lőtt, de a nyílvessző eltévesztette a futó szarvast. Ám ez alkalommal a király megmentéséről volt szó! Ez a tudat megacélozta Ladomér izmait és mivel több nyílvesszeje nem volt, futással akarta beérni és elfogni a nemes vadat. Ki érhet utól egy szélvészként rohanó szarvast?! Ladomér mégis utána eredt, mert hiszen ez a szarvas az egyetlen, melynek húsa megmentheti a királyt és kíséretét a szörnyű haláltól. Futott, ahogy a lába bírta, nem maradt el a vadtól egy nyomnyira sem, hanem repült utána, miként a vihar. Üzte, haj-

totta. De egyszercsak ereje lankadni kezdett. A szíve kalapált, jaj! mindjárt felmondja a szolgálatot és megszakad.

És akkor magasból vészes víjjogással, mint valami kődarab, úgy zuhant alá Ladomér sólyma! . . . A vérszomjas ragadozómadár belevágta karmait a szarvas fejébe, csőrével vágni kezdte a szarvas szemét és egy-kettőre kiásta, úgy, hogy az állat megvakult. Ekkor a vad tántorogni kezdett, bizonytalan lett minden mozdulata. Ladomér most könnyen utólérte és megragadta a vad szarvát. Az állat felágaskodott, majd térdre roskadt. Ladomér elővette vadászkését, a szarvas szívébe mártotta, ezáltal megmentette a király életét.

Mindez néhány perc műve volt csupán, mégpedig a király szemeláttára.

Akkor a király maga elé hivatta ősömet. Ladomér letérdelt a felséges úr előtt. A király kegyesen szólt:

— Kelj fel, kedvelt hívem! Fogadd jobbomat és kézszorításomat. Ezennel grófi címet adományozok neked. Szarvaskeői Szarvaskői Ladomér gróf, örökös udvari fővadászmester, a szarvaskői latifundium birtokosa!

Ősünk kézcsókkal köszönte meg a magas királyi kegyet.

Mi azóta viselünk grófi rangot, címerünkben az ágaskodó szarvassal, fölötte három cserfalevéllel.

János (oppardon — Olivér) kis hallgatói lelkesen, szájtátva hallgatták a csodálatos történetet. Csak a kis praktikus észjárású Steiner Maxi kockáztatott meg egy félénk kérdést.

— Miért nem írod akkor így a magyar dolgozat-füzetedre, hogy: „gr. szarvaskői Szarvasi Olivér, Pancsi, Ladomér"? — Már csak szebb így, mint az egyszerű — Szarvasi János név! Ha az én papámnak ilyen szép hosszú neve volna, azonnal rápingáltatná a vegyes kereskedésünk firmájára. Csak úgy dűlne ilyen névre a finom közönség a boltunkba! — bölcselkedett Maxi.

— Családunkban ősi hagyomány a szerénység — szólt hanyagul a gróf úrfi.

Maxi szeplős arca elvörösödött erre a leforrázásra és most csakazértis tovább érdeklődött a grófok méltósága iránt.

— Ugye, te már ettél valódi szarvashúst is ecetes tormával?! Mert én csak marhahúst ettem „szarvasmódra vadasan."

— Szarvashúst ecetes tormával?! Szarvaspástétomot szoktam ebédelni tatár-mártással, néhány kanál kaviárral és articsókával . . .

— A csicsóka jó ám nyersen is — szólt közbe Béres Gyurka —. Jó nyersen a taplórépa, meg a sárgarépa is. Próbáltad már? Az nagyszerű ám, kivált ha az ember maga ássa ki a földből!

— No, én nem foglalkozom répaással! Nálunk az ebédet este hét órakor tálalják . . .

— Micsoda? Ti vacsorakor ebédeltek? — botránkozott meg Gyurka.

— Persze, te szamár — magyarázta tudákosan az okos kis Steiner —. Igy szokták ezt a grófok és a franciák. Reggel könnyű kávé, délben villásreggeli, este ebéd . . .

— És a vacsora?

— A vacsora? A vacsora — akadt meg a kérdésen Maxi. — Bizony azt nem is tudom. Te, Olivér, tulajdonképpen mikor is vacsorázol?

— Természetesen: színház után.

— Színház után?! Hiszen Oladon, amelyik faluban te lakol, nincs is színház!

— Saját sznházunk van a kastélyban, teljes felszereléssel — mondta fagyos egyszerűséggel Olivér —. Udvari színészeink játszanak benne. Azt, amit parancsolok. Hamletet, vagy „Ali baba és a 40 rablót".

— Persze-persze. Természetesen. Gondolhattam volna! Tehát színház után vacsorázol. Az igen egészséges lehet. Képzelem, mennyi cseléd, inas szolgál ki téged . . .

— Bizony, egy egész sereg ember. Kíséretünkbe tartozik egy szerecsen hóhér is . . .

Steiner nagyot ugrott ijedtében, amikor a „hóhér" szót meghallotta, mintha kakas csípte volna meg.

— Ébren vagyok, vagy csak álmodom — szörnyedt el Maxi. — Jól hallottam? Egy szerecsen hóhér él a házatoknál?! . . .

— Nos, hát igen. Mi csodálatos van ebben?

— Persze, persze . . . Hisz ez oly természetes! Nincs benne semmi . . . Az én apám is fogadhatna egy szerecseny hóhért. A vegyeskereskedésünkben ő mérhetné ki a subickot és kulimászt. Ez a kettő t. i. mindent befeketít. De a kulimász és a subick meg se látszanék a szerecsen hóhér arcán, mert az is fekete. És mondjad, Olivér, tud nyakazni is ez a háztartási alkalmazott?

— Tud. Természetesen . . .

— Természetesen . . Hehe-hu! Persze, természetesen, libákat! Ilyen nyakazás nálunk is előfordul minden héten!

— Libát?! Ez igen közönséges lenne! Ahmed embert nyakaz!! Ő képesített hóhér. Abesszíniából hozattuk őt expressz-elefánton, postahajón és vonaton. Ő a máhdi udvarában 101 embert nyakazott.

— És nálatok?

— Nálunk még nem fordult elő nyakazás, de az etikett előírja a családi hóhért, így Ahmed egyelőre csak mint díszhóhér szerepel. Tudjátok, a dolog úgy áll, hogy családunknak pallos-joga van. A kastély kapujára kovácsolt vaskezet függesztett fel valamelyik ősöm. Ez a vaskéz pallost emel. Ha már most valaki az uradalmunkban bűntényt követ el, családunk feje és két legidősebb tagja vérbíróságot alkot, az esetet megvizsgálja és a bűnöst halálra ítélheti. Akkor jönne Ahmed! Skarlátvörös nadrágot öltene, az arcára álarcot csatolna, kezében hatalmas pallos és így szólna vérfagyasztó hangon az elítélthez: „Perceid megszámláltattak! Szállj magadba bűnös lélek, mondj el egy Miatyánkot és akkor . . ."

. . . és akkor Ahmed skarlátvörös nadrágot ölt . . .

— Juj! Ne mondd tovább! Nem szeretem az ilyet hallgatni — ijedezett Steiner.

— De csak mondd tovább! — kérlelte Olivért a hórihorgas Gombos, akit azzal gyanusítottak, hogy titokban rémregényeket olvas . . .

— Nos, Ahmed az elítélt vállára teszi a kezét és levezeti a kastély udvarára. Ott áll már készen a vérpad. Az elítélt leveti gallérját, a tőkére hajtva a fejét és . . .

A kis Steiner befogta a fülét, hogy ne hallja meg a pal-

los suhogását, így nem hallotta a szünet végét jelentő csengetést sem, csak azt látta, hogy a pajtásai beszaladnak az udvarról az iskolába. Nagyot sóhajtott örömében, hogy elmaradt a nyakazás. Ő is pajtásai után szaladt.

Elbámulva tünődtem azon, amit Olivértől hallottam, merthogy hazudik, mint a vízfolyás, az bizonyos. Egy szava sem volt igaz. Ki lehet hát tulajdonképpen ez a kis csinos Szarvasi gyerek, aki ilyen mesékkel traktálja a pajtásait? Csak annyit tudtam, hogy a közeli Olad faluban lakik. Onnan jár be többnyire fogaton az iskolába, de néha gyalog teszi meg a félórás utat.

Ejnye-ejnye! Mi lehet a szavasi gyerek titkának a nyitja? Felébredt bennem a kíváncsiság és elhatároztam, hogy utána járok a dolognak . . .

II.

Egy szeptembervégi, derűs őszi délután kisétáltam Oladba, azt remélve, hogy ott megtudok valamit a kis Szarvasi Jánosról.

A falu elején pompás parkot láttam. Évszázados fák, pompás virágágyak, szépen gondozott kavicsos utak. A hatalmas kert közepén tiszta barokk úri kastély. A kapu fölött szép címer. Ágaskodó szarvas, fölötte három cserfalevél . . .

Helyben vagyunk . . A kastély hát igaz . . . Ez az Olivér gróf úrfi kastélya. A kert rácsa mögött azonnal meglátom őt magát is bizonyosan. Talán a sárguló platánok alatt tenniszezik a kontesszekkel vagy grófi barátaival. Esetleg kis shetlandi póni-lovon lovagol, amint az grófi körökben délután öt óra felé tenni szokták. De hiába nézelődtem, nem láttam sehol . . .

Tovább sétáltam. A park végében szépen művelt gazdasági kertet láttam. Három alak dolgozott keményen a veteményes táblák között. Egy erőteljes férfi, egy vörösnadrágos napszámos és . . . és egy fiú. Majd elkiáltottam magamat meglepetésemben: — Olivér!

De nem szóltam. Inkább restelkedve elbujtam egy kecskerágó-bokor mögé, hogy Olivér meg ne lásson.

Olivér répát ásott ki a földből. Szép nagy répát. Ilyen remek sárgarépát még életemben sem láttam.

Olivér versenyt dolgozott a vörösnadrágossal. Ez a vörösnadrágos nyilván Ahmed lesz, Jancsi fellegeken túli világában — az udvari hóhér. Annál is inkább gondolhattam erre, mert a vörösnadrágosnak olyan fekete volt a pofája, mint a cigánynak . . .

Olivér vígan fölkiáltott.

— Kolompár bácsi! Most ásom ki a századék répát!

A cigány a fiú felé villogtatta hófehér fogait.

— No, Jancsi, azt a répát meg is eheted, jutalmul, amiért olyan derekasan dolgoztál!

A másik férfi, a szép, szakállas alak is a fiú felé fordult.

— Derék gyerek vagy Jancsikám! Szeretlek! Egész délután velünk dolgoztál. Sokat segítettél rajtunk. Most azután elég volt. Menj szépen haza, tanuld meg a leckét. Azzal a dologgal, ami még hátra maradt, Kolompár bácsival magam is végzek! . . .

— Oh, édesapám! Nincs nagyobb öröm a munkánál! Még tovább szeretnék dolgozni és segíteni. Este szívesen fönnmaradok és elvégzem az iskolai föladatomat.

— Elég volt mára, fiam, a testi munkából, hiszen mindennap kiveszed belőle úgyis a részedet. Tudom, hogy szereted a munkát. De most már csak menj haza. A tanulás is munka, azt is jól el kell végezni.

Az apa megölelte szorgalmas fiát, megcsókolta szép hullámos haját.

A kis János elköszönt illedelmesen és vígan ropogtatva a nyers sárgarépát, hazafelé tartott.

No, most már igazán nem tudtam, hogy mit gondoljak Olivérről és mit gondoljak Jánosról?

Olivér nagyzoló, hazug fráter, — *János* pedig szorgalmas, derék fiú, aki örömet szerez apjának és jó tanulásával büszkesége az intézetnek.

Hazafelé ballagva, egyre ezen a különös fiún gondolkoztam. Akármint volt is, mégsem tudtam rá haragudni.

Másnap a Jancsi gyerek osztályában volt órám. A magyarázat után még néhány szót szóltam az osztályhoz.

— Szeressétek fiaim a munkát! A munka adja meg csupán az igazi nemességet. Aki egész délután keményen, szeretettel dolgozott azokért, akiket szeret, az jobbízűen eszi meg még a sárgarépát is, mint az olyan gróf úrfi, aki színház után szolgasereggel szolgáltatva ki magát, szarvaspástétomot vacsorázik tartár-mártással. Aki a munkát szereti, annak többet érő vagyona van, mint bármilyen ősi latifundium. Annak nincs szüksége arra, hogy egy szebb életről álmodozzék és hamis légvárakat építsen. Az ilyen regényes légvár sokszor hazugságra van alapozva és ez könnyen összeomlik, mint a kártyavár. Aki dolgozik, az megszerez magának az élettől mindent, amire szüksége van és ezt sem szégyelnie, sem hitvány hazugságokkal szépítgetnie nem kell. A földet ásni szebb, nemesebb, hasznosabb foglalkozás, mint sólyommal szarvasra vadászni és királyok kegyei után futkosni . . .

Jánoska arca piros lett a szavaim hallatára. Először lesütötte a szemét, talán könnyezett is, de azután megbátorodott, felemelte a fejét és nyugodtan a szemembe nézett.

Igazán megörültem, amikor láttam, hogy a fiú megértette szavaimat.

Azontúl nem láttam Jánoskát hintón jönni. Gyalog járt be az iskolába.

Egyszer tréfásan megkérdeztem tőle:

— Nos, Olivér, nem használod már a címeres hintódat?

Olivér mosolygott.

— Nem használom azóta, amióta tanár úr úgy rám pirított. Áldja meg érte az Isten! Már sokszor lestem az alkalmat, hogy megköszönjem jóságát és multkor szavaival fölnyitotta a szememet. Nem rosszaságból hazudtam én a grófságomról . . .

— Hát akkor miért tetted meg mégis?

— Szeretek mesélni. Igen szeretem a mesét, tanár úr kérem! A pajtásaim úgyis jól tudják, hogy ki vagyok, de azok is szívesen hallgatják a meséimet, amelyeket kitalálok, hogy mulattassam őket.

— Megértelek, fiam! De a hintó az nem volt mese. Azt nem te találtad ki. Az nem volt hazugság!

— Az nem. De ennek a magyarázata igen egyszerű . . . Az én apám uradalmi kertész, a parádés kocsis pedig a nagybátyám. Amikor néha a vasuti állomáshoz hajt, hogy a reggeli vonattal érkező vendégeket az aladi kastélyba vigye, mindig fölvesz a hintóra és útközben letesz az iskola előtt. Ennyi az egész. De most már nem kérem őt arra, hogy hintón hozzon be az iskolába. A Steiner sajnálja ugyan, mert az él-hal a regényes dolgokért, de én most már nem törődöm vele. Gyalog járok. Jól esik a reggeli séta . . .

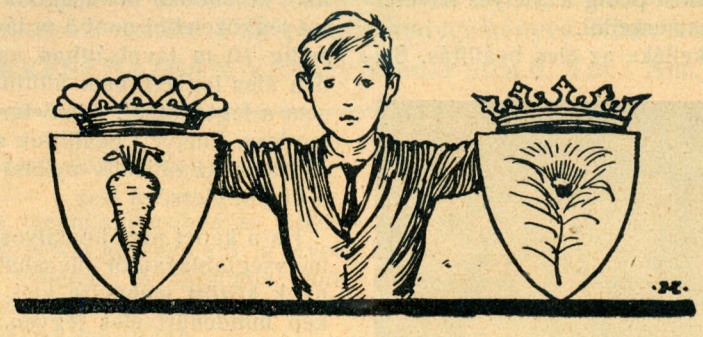
— Most már értem az egész dolgot! . . . Hát csak viselkedj jól, tanulj szorgalmasan és soha többé ne hazudj! A mesélő kedvedet pedig helyesebben forgasd! . . .

*

Év végén a kis Szarvasi Jánoska nyerte el azt az aranyat, amely a II.-ik osztályosok számára pályadíjul volt kitűzve. Övé volt a legszebb magyar dolgozat azok között, amelyeket az osztályban írtak.

— Jó képzelő-tehetsége van a fiúnak! — mondta nekem a magyar nyelv tanára. — Olyan szépen mesél, mintha világéletében mindig csak mesélt volna!

A jutalomdíjat az évzáró ünnepélyen osztották ki.

A kis János örömmel vitte a csillogó aranyat az apjának, aki szintén ott ült a többi örvendező szülő soraiban. Jancsi apja boldogan ölelte magához a kisfiát, aki többet ért az ő szemében, mint a világ minden kincse, minden aranya, mert tudta, hogy az ő gyermeke nemcsak mesélni tud, de a szorgalmas, komoly munkát is igen szereti. — A munkát, amely az ember egyetlen igazi kincse . . .

Fábián Gyula.

FŰTHETŐ SÁTRAK AZ ÖRSVEZETŐI TÁBORBAN.

Már az 1929. évi országos örsvezetői táborban is nehézségekbe ütközött a táborozók elhelyezése. A Cserkészparktól elég messze, egy bérelt villában kellett a fiúk egy részét elszállásolni. Az idei tábor létszáma a mult évinél is nagyobb lévén, olyan megoldás után kutattunk, mellyel az elszállásolás ügyét a múlt évinél alkalmasabb módon oldhatnók meg.

Kiképzői gárdánk s felszerelésünk olyan, hogy 400-as létszámú tábort tudtunk foglalkoztatni. A Park épületében viszont, a legszűkebb helyeket számítva is, csak 200 táborozót lehet elhelyezni. Igy vetődött fel az a gondolat, hogy a tábor többi, 250—300 főnyi részét, fűthető sátrakban helyezzük el. A parknak nagy örsisátor készlete van, az volt tehát a legközelebb fekvő megoldás, hogy a „B" típusú örsi sátor ponyváinak felhasználásával alkossuk meg az új fűthető sátortípusunkat. Ezzel meg volt adva az új sátor alakja és mérete is. A feladatot a következőképpen oldottuk meg:

Hogy a helyet minél jobban kihasználhassuk, a sátrat úgy készítettük, hogy benne emeletes ágyakat állíthassunk fel. Az egymással szemben felállított ágyak hosszmérete s a középütt szabadon hagyandó út szélessége megszabták az új sátor szélességét; azt 5 m-re vettük. A sátor hosszát két, egymásután fektetett örsisátorponyva hossza határozza meg 9 m-re. Az emeletes ágyak magassága megadta, hogy a házalakú sátor függőleges oldalát 2 m magasságra készítsük; a tetőgerinc e felett még 1.5 m-re húzódik. Igy a 45 m^2-nyi alapterületű sátor teljes köbtartalma 124 m^3 s ha a maximális létszámot, 72 fiút helyezünk el benne, egy-egy fiúra több jut 1.5 m^3 levegőnél.

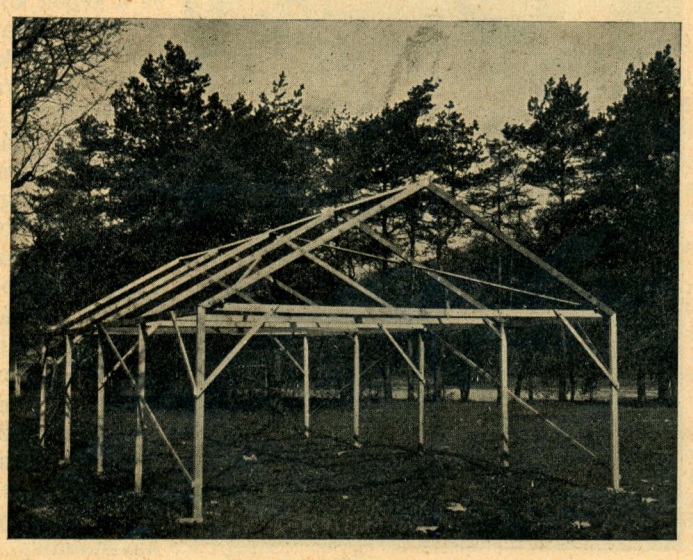
A sátor vázát fából készítettük el. Az egyes gerendák csavarokkal vannak összeerősítve, ezért a váz könnyen szétszedhető és elraktározható. A faváz befedésére 6 drb. „B" típusú örsisátorponyvát, 2 drb. filz-pokrócot és 4 drb. nagyobb rombuslapot használtunk. Az ágyak közt a gerinc irányában vezetett az 1.1 m széles út, melynek közepén a kályha volt felállítva. Az örsisátorponyvákat úgy illesztettük a vázra, hogy a gerincrúd helyét jelző varrás az új sátor gerincére, illetve a függőleges oldalt a ferde tetőtől elválasztó törési élre essék. Ezzel elértük azt, hogy a gerincre fektetett ponyvákat ki lehetett cövekelni s a sátor tetején mindenütt kétszeres ponyvarétegünk volt. Igy sátorunk bírta az esőt s állta volna a szelet is; ebből a szempontból azonban még különösebben nem volt alkalmunk kipróbálni.

A tábor előtt egy hétfel készült el az első ilyen újfajta fűthető sátrunk. Mindjárt ki is próbáltuk. A próba alkalmával az örsvezetői tábor parancsnokságának öt tagja aludt az új sátorban. Bár öten a hatalmas sátorban csaknem elvesztünk s lefekvés után a tüzet már nem élesztettük, reggelre is még tűrhető volt a hőmérséklet. Ekkor határoztuk el, hogy még három ilyen fűthető sátrat fogunk készíttetni. S most az örsvezetői tábor után mondhatjuk, hogy a sátrak jól beváltak s ezzel az új sátortípussal egyszerű módon megoldottuk a husvéti örsvezetői táborok elszállásolásának nagy gondját.

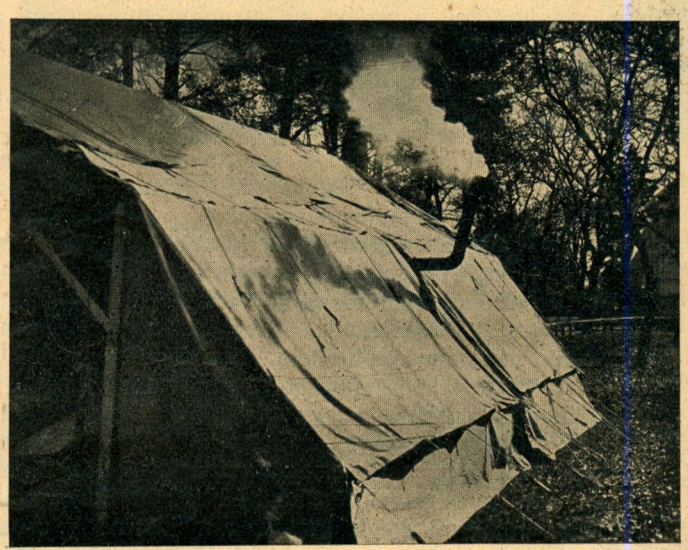
Az örsvezetői táborban egy-egy ilyen fűthető sátorban két 35—36 főnyi rajt helyeztünk el. A sátor két keskenyebb oldalán az összegombolható rombuslapok ajtaján lehetett a sátorba be- és kijárni. Éjjel minden sátor fűtőőrséget tartott, így a sátorajtót nem kellett teljesen elzárnunk, a sátor levegője állandóan frissen cserélődhetett. Az egész éjjelen át való fűtés teljesen lakályossá tette a sátrakat még a hűvösebb éjszakákra is. Megfelelő elzárással még az ajtók mellett a földszinti ágyakban alvók sem panaszkodtak, hogy fáznának.

Az örsvezetői tábor új típusú fűthető sátrai tehát megfeleltek a hozzájuk fűzött kívánalmaknak. S most, a tábor után, mikor az új sátraink a próbát minden tekintetben kiállották, szükségesnek tartottuk, hogy a Magyar Cserkész hasábjain röviden ismertessük.

Balla Dezső, 10. cst.

A fűthető, 72 személyes sátor felverése.

A sátor kályhája „teljes üzemben".

FÉNYKÉPEZÉS A CSERKÉSZTÁBORBAN.

Előző cikkünkben a negatívanyag helyes megválasztásával foglalkoztunk röviden, most pedig a „helyes felvétel" többi kellékével fogunk megismerkedni.

A helyes felvétel második kelléke az éles beállítás. Szigorúan meg kell különböztetni ettől a helyes beállítást, amikor arra is tekintettel vagyunk, hogy a gép mit ölel fel a tájból. Most azonban tisztán a technikailag helyes felvételt vizsgáljuk és egyelőre nem leszünk tekintettel az esztétikai és művészi felfogásokra.

Másolat az exponált lemezről. A kép az éles beállítás ellenére is életlen, zavaros és erőtlen.

Az éles beállítás lemezes gépeknél rendes világítási viszonyok között nem okoz semmi nehézséget. A beállítást mindig a legnagyobb nyílással végezzük és csak azután vegyük a nyílást kisebbre a szükséghez képest. A kezdő amatőrök közt sokan egyáltalán nincsenek tisztában a nyílás-szűkítés (magyarul: blendnizés) céljával s így azzal sem, hogy mikor milyen mértékben kell azt használnunk. Jegyezzük meg tehát, hogy a nyílás-szűkítést kétféle célból használhatjuk: 1. Hosszabb megvilágítás (expozíció) használhatása, 2. a képmélység és élesség növelése végett.

Az első eset akkor fordul elő, ha a megvilágítási tábla, vagy fotométer az adott viszonyok között olyan rövid megvilágítást diktál, amilyenre gépünk zárja már nem képes. Például, amikor nyári napsütéses délben, igen érzékeny lemezre fényerős lencsével készítünk szűrő nélkül felvételt s a megvilágítási tábla, vagy fotométer szerint $^1/_{200}$ mp-et, vagy még kevesebbet kellene teljes nyílásnál exponálnunk. Ha azonban gépünk zárja csak $^1/_{100}$ mp legkisebb megvilágításra képes, nyilvánvaló, hogy a túlexpozíció elkerülése végett kisebb nyílással kell exponálni. Hogy mennyire kell a nyílást szűkítenünk ahhoz, hogy a kivihető $^1/_{100}$ mp megvilágítás éppen helyes legyen, azt a megvilágítási-táblázatból, vagy a fotométerről olvashatjuk le. Általában azonban megjegyezhetjük, hogy a gyárak az objektívek nyílásait úgy számozzák, hogy minden következő nyílásnál kétszerannyit kell exponálnunk. Tehát ha például objektívünk legnagyobb (relatív) nyílása (fényereje) 1:45 s a táblázat szerint $^1/_{200}$ mp-et kellene exponálnunk, akkor a legközelebbi kisebb nyílásnál (6.3-nál) kétszerannyit, vagyis $^1/_{100}$ mp-et, az utána következő $^1/_{50}$ mp-et kell exponálnunk és így tovább. Ha megvilágítási táblázatot használtunk, akkor azt nem kell számítgatnunk, mert mint említettem, azon minden nyíláshoz leolvasható a megfelelő expozíció és fordítva.

A nyílás csökkentésével az az előny is jár, hogy növekszik a kép mélységi élessége. Amikor tehát a felvenni szándékolt tájban nagy mélységi (távolsági) különbségek vannak, a táj egyes részei közül azt állítjuk be élesre, amit legjobban ki akarunk emelni, azután a nyílást addig csökkentjük, amíg a homályos üvegen ellenőrízve a kép többi része is a kívánt élességű lesz.

Ha például egy tábori jelenetet akarunk lefényképezni ahol különböző távolságban vannak személyek és tárgyak s a legközelebbi pont 5 m távolságban, a legtávolabbi pont pedig 10 m távolságban van és azt akarjuk, hogy minden éles legyen, nem állítjuk a gépet sem a legközelebbi sem a legtávolabb fekvő tárgyra, mert akkor a többi életlen lesz. Ehelyett beállítjuk a kettő közötti pl. 7.5 m távolságra és az objektív-nyílást addig szűkítjük, amíg minden a kívánt élességű lesz.

Ha a képet nem homályos üvegen állítjuk be, akkor egy mélységtáblázatból olvashatjuk le, hogy az adott viszonyok között mennyire kell a nyílást csökkenteni, hogy a kép mindenütt éles legyen. Ezzel a módszerrel azonban csak indokolt esetben dolgozzunk, mert a kép minden részletének egyforma élessége rontja a kép plaszticitását. — Emiatt a művészi fotografálásnál a nyílásszükítés alig fordul elő, mert itt rendszerint nem cél az, hogy minden egyenlően éles legyen a képen. Sokan azonban a minden részletében hajszáléles képet kedvelik, ezeknek tehát állandóan szűkebb nyílással kell dolgozniok.

Alkonyatkor, vagy egyéb kedvezőtlen világításnál, amikor nem láthatjuk jól a homályos üvegen, hogy mikor éles a kép, ajánlatos a beállító lupét használni. Ha pedig erős fényben állunk, feltétlenül ajánlatos a beállító kendő használata, mert enélkül igen nehéz megítélni a kép élességét a szemünkbe és a homályosüvegre hátulról jutó fénysugarak miatt.

Tekercsfilmes gépeknél már bizonytalanabb a kép élesre való beállítása. A távolsági skála ugyan minden valamire való gépnél megbízható, nehezebb dolog azonban a távolságnak szabadszemmel való pontos megbecsülése. Háromféle eljárás lehetséges végeredményben. Az első és legegyszerűbb a távolságnak szemmértékkel való megállapítása és a távolsági skálának a megbecsült távolságra való beállítása. (Itt tág tér nyílik a cserkészszemmérték hitelesítésére!)

A távolságbecslés okozta hibát azonban úgy csökkenthetjük, ha az objektív nyílását a lehetőséghez képest szűkítjük. Így, ha alapul vesszük, hogy nyugodt kézből teljes biztonsággal $^1/_{25}$ másodpercnél hosszabbat nem exponálhatunk és a képen közeli mozgó alakok nincsenek akkor annyira csökkentjük a nyílást a már említett módon hogy a megvilágítási táblázat szerint az expozíció éppen $^1/_{25}$ másodpercre jöjjön ki. Olyan tájképeknél pedig, ahol mozgó alakok, lombok nincsenek és állványt használunk, még lejebb is

A holdvilágárok vízesése. (Nemoda S. felvétele.)

Megjelent Budapest 1:37.500 arányú térképének különleges cserkész-kiadása
(rövidebb, hosszabb táborozási helyek, tűzgyujtásra, ünnepélyek rendezésére stb.-re alkalmas helyek megjelölésével) egyben a legjobb kiránduló turistatérkép. — A Cserkészboltban 2·— pengő helyett cserkészek részére 1·50 pengős kedvezményes árban kapható.
CSERKÉSZBOLT a CSERKÉSZHÁZBAN, V., Nagy Sándor-utca 6. Tel.: Aut. 184—84, 175—05, 242—15.

mehetünk a nyílással és sokkal hosszabban exponálhatunk.

Másik módszer a távolság megállapításához az, amely arcképeknél minden nehézség nélkül használható: a távolságnak mérőszallaggal való lemérése. A harmadik módszer a legkényelmesebb: a távolságmérővel való mérés. Ez teljesen biztos, de a kis műszer kissé drága.

A jó felvétel harmadik kelléke: a teljes megvilágítás. Erre nézve csak egy — jól bevált — tanácsot adhatok: használjunk mindig és minden körülmények között megbízható megvilágítási táblázatot, vagy ami még biztosabb, de drágább, fotométert. Itt is előfordulhat ugyan néha egy kis tévedés, de ez nagy ritkaság és hónapszámra fényképezhetünk anélkül, hogy egyetlen képünk is használhatatlan lenne.

Lehet ugyan, hogy a megvilágítási tábla nem fog minden további nélkül illeni gépünkhöz. Ez azonban rendszerint csak egyszerűbb, olcsóbb minőségű gépeknél fordul elő, mert itt a záron megadott és a valóságban történt expozíció között gyakran 100%-os eltérések is vannak. Emiatt azonban ne dobjuk sutba mindjárt a megvilágítási-táblát azzal, hogy nem jó, mert minden zárhoz hozzá lehet illeszteni! Ha azt látjuk például, hogy a megvilágítási tálázat a 17 Scheiner-fok érzékenynek jelzett lemezzel kis expozíciót ad, vagyis a kép alexponált lesz, vegyük ugyanazon lemez érzékenységét 15 Sch.-fok érzékenységűnek s így számítsuk ki hozzá az expozíciót. Ilyen módon minden géphez, a legegyszerűbbhöz is, hozzáigazíthatjuk a megvilágítási táblát s ezután már teljes biztonsággal dolgozhatunk. A tapasztalat azt mutatta, hogy számos olyan amatőrt visszavezettem már a megvilágítási-tábla helyes használatára, akik már régen eldobták azt, mint használhatatlant és csak vaktában fényképeztek igen bizonytalan eredményekkel.

Nemoda Sándor.

VIZIVEZETŐKÉPZŐ-TÁBOR A VIZITELEPEN.

Párhuzamosan az örsvezetői táborral, ezidén is megrendezte a Cserkészszövetség a vízivezetőképző-tábort is dr. Zsembery Gyula parancsnoksága alatt. E tábor szükségesszerűségét igazolja az a nagyszámú jelentkezés, amely már a határidőben túlhaladta a tervbevett létszámot. Különösen az öregcserkészek érdeklődtek nagy számban, igazolva, hogy az öregeknek a víz az elemük. Az ország minden részéből érkeztek a „vizesek", képviseltették magukat a régi vizicsapatok, de sok csapat a megindítandó munka első lépésének tartotta képviselőjét e táborra elküldeni. 75 tagja volt a tábornak, 21 városból, 39 csapatból.

A tábornak az idő nem kedvezett, illetőleg túlságosan stílszerűen igyekezett állandóan vizessé tenni a hangulatot. A programmot azonban nem zavarta, mert az előadások zavartalanul folytak a Vizitelep kaszinójában, sőt a tervbevett kirándulást is megtartottuk, habár rövidebbre szabva. A programm részben elméleti, részben gyakorlati volt. Az elméleti anyagból kiemeljük a következő előadásokat: Vizicserkészet; Hazai viziutak; Balaton, Duna; Vitorlázás; A vizi jeladások; Viziközlekedés szabálya; Vizitábor, vizitúrák előkészítése, megrendezése; Élelmezés a vizitáborban; Vizirendészet; Vizitérképolvasás; Térképhelyesbítés; Vitorlázó repülés stb. A gyakorlati anyag volt: a csónaktípusok bemutatása, evezés, csáklyázás, csónakgondozás, javítás, sátorverés és tűzhelyépítés a vizitúrák keretében. Alkalmuk volt látni a résztvevőknek épülő csónakokat, kajakokat, a környék csónakházait stb.

Az esti tábortüzek hangulatos lelki kapcsolódásokká váltak s a jókedv, amit a hűvös szelek, a hol permetező, hol zuhogó eső sem tudott lehűteni, ilyenkor a nóták szárnyán csapott a magasba.

A nagy szaktudással és gondossággal összeválogatott

Dr. Mattyasovszky Kasszián előadást tart a tábornak a Cserkészparkban.

programm eredménye az a lelkesedés, munkakedv s tudás, amellyel a 75 résztvevő a szélrózsa minden irányában elszéledt, hogy a tanultakat az ország vizein megvalósítva, vágyjanak a nagy víz, a tenger után.

Vida Vilmos 100/ö.

A Husvétot jól kihasználta a magyar cserkészet és az örsvezetői és vizitáboron kívül egy segédtisztképző-tábor tanfolyam is folyt, ugyancsak április 12—17-ig a Cserkészvizitelep területén. Vezetői *dr. Buczkó Emil* X. kerületi vezetőtiszt és *Horváth László*, az I. cs. kerület titkára voltak. A résztvevők száma 55 volt, akik nemcsak az I. és X. cs. kerület területéről, hanem miként a mult évben, kisebb számban más vidéki kerületekből is voltak.

A tábor főleg a rajt vezető segédtiszt, vagy rajvezető kiképzési és nevelési munkájához szükséges tudnivalókat óhajtotta a résztvevőknek nyujtani és így munkájának túlnyomó részét előadásokban adta, amelyeket az I. és X. kerület, úgyszintén a Szövetség vezetői tartottak.

MI UJSÁG A HEGYEN?

— Jó munkát, parancsnok úr!

— Szervusz, Lacikám! Mi újság nálatok az örsben?

— Köszönöm, parancsnok úr, jól vagyunk, csak egy a baj!

— Na, mi legyen az?

— Megint tele vagyunk tudásvággyal.

— Annyi baj legyen! Hát csak kérdezzél szaporán!

— Az érdekelne bennünket, hogy melyik nemzet cserkészeitől tetszett legérdekesebb cserkésztörvényteljesítési módokat tanulni?

— Tudod-e, Laci, hogy kérdésed igen nehéz?

— Miért lenne nehéz, hiszen a cserkész mindennapi életébe beleviszi a cserkésztörvényt, az angol jamboreen pedig éppen elég cserkész volt, kiket megfigyelhettek a magyarok.

— Abban igazad van, hanem éppen ez a nehéz. Mert hát a jamboreen sok cserkész volt, de igazán megfigyelni, egyes nemzetek valódi arculatját igazán megtudni s tárgyilagos kritikát írni azokról, igen sok akadályba ütközik.

— De hiszen én annyi cikkről és könyvről hallottam, melyben minden egyes nemzet cserkészetéről olvashatók a vélemények.

— Igazad van! Azonban e közlemények nagyrésze nem tárgyilagos. Sok megállapítás olyan elsietett, hogy az embernek szinte fáj elolvasni. Azután pedig úgy van a dolog, hogy a kevés cserkésztapasztalattal rendelkezőknek tűnnek fel leginkább újszerűnek olyan dolgok, melyeket felfedeznek — függetlenül attól, hogy hazánkban már azt tízegynéhány éve ismerjük. S ami a legnagyobb baj, hogy mi magyarok — aki először van külföldön az kivétel nélkül — beleesünk valamilyen szörnyen optimista rózsaszínű felhőbe, ha rólunk van szó. Minden szép, minden jó és minden páratlan, ha rólunk van szó. Megdöbbentő adatokat mondhatnék a jamboreeről, milyen kiváló cserkészeink is beleestek ebbe a hibába.

— Parancsnok úr olyan sötétre festi a helyzetet, hogy szinte nem merek majd ilyen könyvet kezembe venni.

— Pedig szép lenne, mert nagyon sok érték is található ezekben.

— Mégis melyiket ajánlaná parancsnok úr?

A Magyar Cserkészben régebben is hirdetett könyveket ismered. Mivel Te éppen a tíz törvényről érdeklődtél, nagyon figyelmedbe ajánlom Szendy főtisztelendő úr értékes könyvét, mely most jelent meg második kiadásban.

— Ezt nem ismerem! Mi a címe?

— Hát az elég hosszú: A XX. század ifjúsága a III. jamboree tükrében. A címe nem olyan érdekes, mint a tartalma.

— Mi van benne?

— A tíz törvény alapján beszámol e könyv valamennyi nemzetről. Mindenütt igyekszik tárgyilagosan megállapítani: melyik nemzet milyen mértékben tudta a tíz törvényt megvalósítani.

— Ha ez ilyen jó, miért nem hirdette azt a Magyar Cserkész eddig is? Hiszen azt tetszett mondani, hogy második kiadás!

— Tudod, ez a könyv érettebb cserkészeknek való elsősorban. Talán ezt érezte a szerző, hogy nem ismertette szélesebb körben. Az ilyen könyvek megírásához, de olvasásához is jó a történelmi távlat, különben könnyen bajok származhatnak belőle.

— Bajok!? Miféle bajok?

— Az angol jamboree még túl közel van, hogy ebből hozzunk fel példákat, de emlékszel a kopenhágai jamboreera.

— 1924-ben? Mikor Amerika és Anglia után harmadikok lettünk a világversenyben, megelőzve nagy és erős nemzeteket?

— Igen, erre gondolok!

— De éppen parancsnok úr mondta egyszer, milyen nagyszerű hatása volt ennek a jamboreenek a magyar cserkészetre.

— Ugy van! Ez szinte felmérhetetlen! De ezzel kapcsolatosan két téves megállapítás is elterjedt, melyekkel az ember még ma is találkozik. Az egyik az, hogy „másutt totem függött a táborokban, csak a magyar táborban volt kereszt". A másik pedig: „A magyar örsi csapat azért szerepelt aránylag gyöngén az örsi versenyekben, mert a magyar örsirendszer fejletlen és a fiúk önállótlanok".

— Ezt a két megállapítást én is olvastam valahol.

Nagy veszedelem a tisztátalanság!

— No, látod! Ezzel szemben fényképekkel tudom igazolni, hogy más táborokban is volt kereszt. Sőt a lengyelek és osztrákok táborában tábori oltár is állott, melynél naponta misét mondottak. A másik kérdésre vonatkozólag írásbeli nyilatkozatom van a versenycsapat helyettes vezetőjétől, Sztrilich Polcsi bá-tól, aki Temesi Győző mellett elsősorban a versenyelőkészítéssel

foglalkozott, hogy ő állította így össze a versenyzőket és előre megmondta, hogy ez lesz az eredmény.

— Dehát miért?

— Mert szerinte a két örsiversenyt — ilyen akkor még nem volt — nem ismertük. Tehát igazán készülni sem tudtunk rá. A legügyesebb fiúkat a pontosan kiírt versenyekre készítették elő s az örsiversenyekre a tartalék került.

— Bevált ez a rendszer?

— Ugy látszik igen. Az egyéni cserkészversenyekben és ügyességekben nagyon szépen szerepeltünk. Sőt, az „önállótlan magyarok" éppen a legnagyobb önállóságot megkívánó éjjeli nyomkeresésben lettek az elsők.

— Bizony ez nagy cáfolat! De származott valamilyen kár ezekből a megállapításokból?

— A másodikból nem, mert az csak jó volt, hogy mindenki igyekezett az örsirendszert és a fiúk önállóságát fejleszteni. De már az elsőből — hogy csak nálunk van komoly vallásosság — bizony kellemetlen helyzet keletkezett.

— Gondolom, parancsnok úr, elbizakodtak!

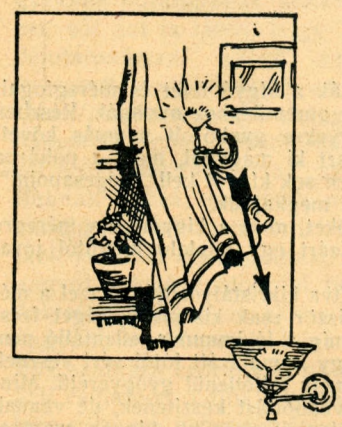
— El, bizony. Már pedig jaj annak, akár egyén, akár nemzet, aki kevélyen fenthordja az orrát, mert az semmit sem lát meg.

— Nehéz lehet egy ilyen jamboreen felelősséggel résztvenni. Ha minden tetszik, ez se jó, ha semmi sem tetszik, az se jó.

— Ebben igazad van. Nagy felelősség! Ezt csak az kisebbíti, ha az ember — így tett a jamboreeról írók többsége — igen alaposan összegyüjt, megfontol mindent, mielőtt azt a nyilvánosságra hozza.

— Ezért nem akar parancsnok úr a törvényekről nyilatkozni?

— Részben ezért! Azonban van egy törvény, amelyről szívesen beszélek, mert megállapítom, hogy vannak nemzetek, amelyektől rengeteget tanulhatunk.

Sohasem szabad a gázt szabadon égetni.

— Melyik törvény az?

— A harmadik, a segítés törvénye.

— De hiszen a jamboreen a mi cserkészeink is éppen úgy végeztek jótettet, mint mások! Mi lehetett itt a feltűnő?

— Tudod, Laci, az eset úgy történt, hogy ismerkedve az amerikai cserkészekkel, feltűnt, hogy ezeknek mennyi különpróbájuk van. Mikor egyszer alkalom kínálkozott, egyet — Harrynek hívták — kivallattunk.

— Ez az atlétikai különpróbajelvény, ez pedig a hangérzési — kezdte Harry végigmutogatni jelvényeit.

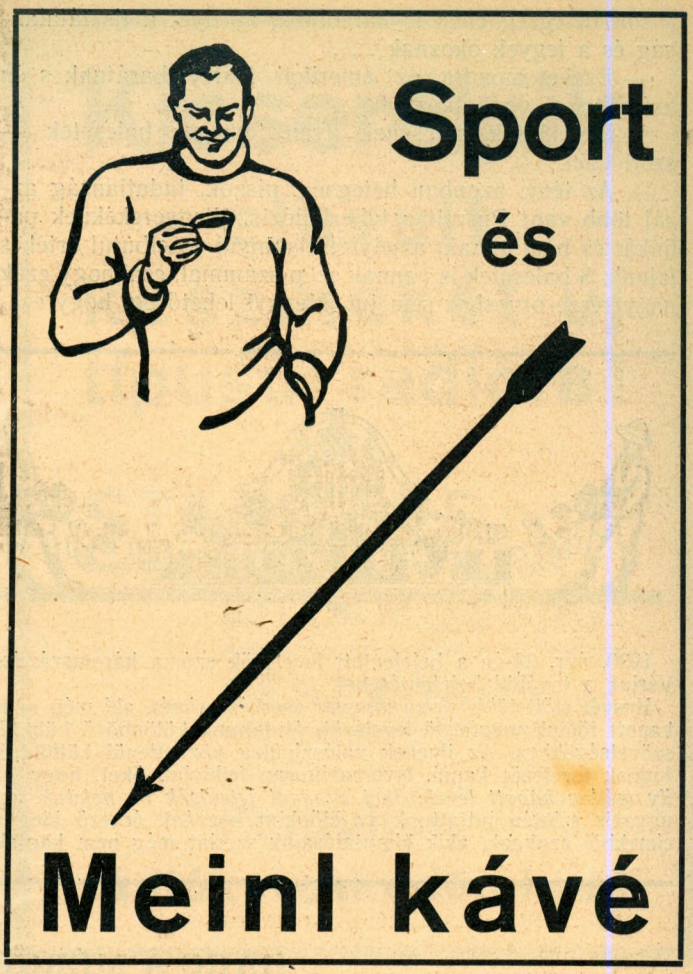
Miközben a fiúk élénk figyelemmel kísérték magyarázatát, nekem az tűnt fel, hogy ennek az amerikai fiúnak annyi mindenféle mentőjelvénye van. Mikor megkérdeztem, így válaszolt:

— Ja, kérem, mi amerikaiak praktikusak vagyunk. Nálunk van elsősegélynyujtási és életmentési különpróba. Ilyen szokott lenni más országokban is. Azonban nálunk van még egészségápolási és közegészségápolási különpróba és a fentieket mind magában foglaló *óvatossági* különpróba.

— Nálunk nincsen ennyiféle, de évenkint vagy ötven cserkész kapja meg életmentésért a magyar cserkészmozgalom egyetlen kitüntetését, az életmentő cserkészliliomot.

— Ilyen nálunk is van. Azonban a lényeg nem ez. Mi praktikus amerikaiak azt mondjuk, hogy a bajt meg kell előzni. Az az igazi eredmény.

— Csak nem lekicsinylése ez az életmentés tényének?

— Óh, korántsem! Ha maguknál a 30,000 cserkész közül évente 50 ment életet, nálunk, létszámunknak megfelelően huszonötször annyinak kellene. Ez 1250 emberélet. Tudják önök, hogy nálunk az Egyesült-Államokban évente 2.000,000 szerencsétlenség történik. Ezek közül 6000 halálesetet csupán az automobilok okoznak.

— Rettenetes szám! — szóltam. — De ez Amerika fejlett iparával és lázas közlekedésével függ össze.

— Nem áll teljes mértékben! Mert például Csikágóban pontosan megállapították, hogy a balesetek 50%-a otthon, a lakásban történik.

— Szinte hihetetlen!

— Bizony hihetetlennek látszik! Ezért kell nekünk, amerikai cserkészeknek mindent elkövetni, hogy e 2.000,000 szerencsétlenségből s ezekből származó majdnem 200,000 halálraítéltből minél többet megmentsünk.

— Hogyan érik ezt el?

— Mi cserkészek álltunk az egész Amerikát behálózó óvatossági mozgalom élére s hirdetjük, hogy *drága az embervér, drága az egészség, de legdrágább az emberélet.*

— S érnek el eredményeket?

— Hogyne! Például a nálunk annyira közkedvelt tüzijátékosok könnyelműségét lehűti, ha olyan képet tartunk orruk elé, mely a gondatlanság eredményét mutatja. Vagy a sokhelyütt elterjedt gázvilágítás könnyelmű használatát megszünteti, ha rajzokkal kiegészített statisztikát közlünk az így keletkezett tüzekről. S ami a legfontosabb — s ez a 2,000.000 balesetet messze túlhaladja —,

A könnyelműség következménye.

a sok betegség ellen is harcolunk, amelyet a tisztátalanság és a legyek okoznak . . .

— Ezeket mondta az amerikai Harry barátunk s én azóta sokat gondolkoztam.

— De nálunk nincsenek ilyen tömeges balesetek — szólt Laci.

— Az tény, azonban betegség, piszok, tudatlanság annál több van! Pusztít a tuberkulózis. Kisgyerekeknek pálinkát és bort adnak, amelytől elsatnyúl és elbutul értékes fajunk. S balesetek is vannak szép számmal, csakhogy ezek nagy része orvoshoz sem jut. Mennyi lehetőség, hogy ezeken segítsenek a magyar cserkészek. *Vért, egészséget es életet tudnának menteni, talán ezerszer-ezerszámra!*

— De hogyan lehetne nekikezdeni?

— Ezen gondolkozom én is. Töprengjetek addig ti is, mert meghozatom az amerikaiak óvatossági könyvét s legközelebb azt beszéljük meg.

— Parancsnok úr kérem, ez annyira érdekel, hogy szeretném, ha a legközelebb az egész örs eljöhetne.

— Jól van, **Laci!**

— Jó munkát, parancsnok úr!

— A viszontlátásra! *Hegymászó.*

1930. ápr. 22-én a bejelentett levelezők száma háromszáztíz. Várjuk a további bejelentéseket.

Husvét előtt több olyan magyar cserkész címét, aki még nem kapott tőlünk megfelelő levelezőt, átutaltunk különböző külföldi szövetségekhez. Az ilyenek valószínűleg közvetlenül külföldről fognak levelezőt kapni. Nyomatékosan felhívjuk őket, hogy *az ily módon kapott levelezőket azonnal jelentsék be nekünk:* mi ugyanis szintén juttattunk az időnkint hozzánk érkező idegen címekből azoknak, akik kimutatásaink szerint még nem kaptak levelezőt. Tehát igen fontos, hogy tájékozva legyünk afelől, ki kapott már levelezőt és ki nem: különben megtörténhetnék az, hogy valaki tőlünk is, meg külföldről is kap címet, míg más hiába vár levelezőre. Azt is kérjük, hogy ha valaki külföldről több levelezőt kap, mint amennyire szüksége van, a fölösleges címeket haladéktalanul juttassa hozzánk.

*

Akik külföldi magyar fiúkkal óhajtanak levelezni, legyenek szívesek címeiket mielőbb közölni velünk (akiket már előjegyzésbe vettünk, azok természetesen nem).

Az eszperantó szövetség felhív minden eszperantóul tudó és levelezni akaró középiskolai tanulót, hogy címét és következő adatait: nem, iskolatípus, és osztály, atyja vagy nevelője címe, levelezési témakör, haladéktalanul küldje be a következő címre:

S-ino Dr-ino M. Nieuwenhuis — Jan van Goykenkade 44, *Leiden* (Hollandia). *Átányi István.*

HARC A MÉRGES KÍGYÓK ELLEN.

A kígyóvadász az elfogott zsákmánynyal, amelynek a feje még a hurokban van.

Budapest környékén ma is találhatók viperák, sőt sok olvasónknak még élénk emlékezetében van a megyeri Nemzeti Nagytábor alkalmával keletkezett riadalom, melyet a tábor területén elég szép számmal található rákosi viperák (Vipera Racosiensis, Méhely) okoztak. Habár ezek korántsem olyan mérgesek, mint a keresztes- és homoki viperák, a tábor vezetősége a párisi kígyóméregszérum-intézetből repülőgépen hozatott viperamarás elleni szérumot.

Az ilyen szérum előállítására vonatkozólag érdekes részleteket közöl a „Wissen und Fortschritt" egyik legutóbbi száma:

A mérges kígyók — írja a kiváló német lap — a mi égövünk alatt igen ritkák. Marásuk következményeit a legtöbb ember csak természettanból, útleírásokból és indiántörténetekből ismeri. A déli országok telepeseinek életében azonban sokszor szerepelnek. A statisztika, még az Egyesült-Államokban is, évente 1000 kígyómarási esetről számol be. Ezek közül kb. 200 halálos kimenetelű volt.

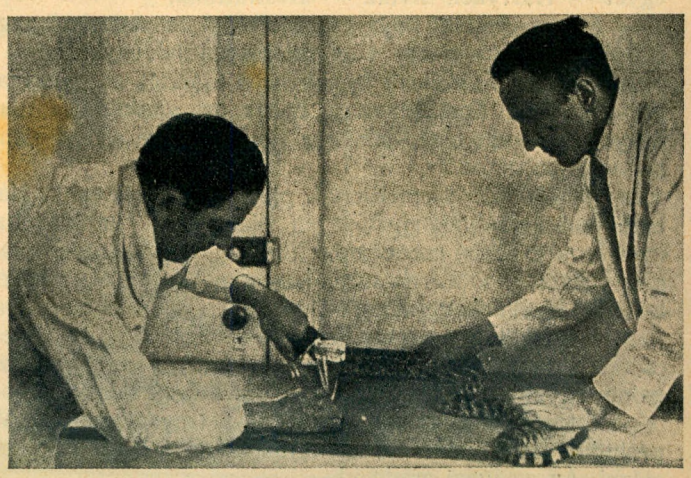
A méreg ellen van már hatásos ellenméreg: a kígyóméregszérum. A marás után a halál csak akkor áll be, ha a méreg valamelyik főérbe kerül. Ha fővéredények nem fertőződtek meg, a méreg csak órák multán hat és a legtöbb esetben van idő az ellenméreg alkalmazására.

A szérum előállításához külön kígyóméreg-szérum intézeteket alapitottak. Erre a célra ezer és ezer kígyót fogdosnak össze a kígyóvadászok. Ezek erre a célra kitanított emberek, kik a különböző fajokat és azok szokásait ismerve, hurokkal és villaalakú botokkal fogják őket. A kígyókat ketrecbe zárják és időnkint mérget vesznek tőlük. Megfogják a kígyó fejét és méregfogait egy, a pohár peremére erősített gummilaphoz nyomják. Részben dühből, részben a méregmirigyekre gyakorolt nyomás következtében a kígyó mérget választ ki magából, mely a pohárba kerül. Csak csöppek ezek és igen sok kígyót kell „megcsapolni", hogy a megfelelő mennyiséget megkapják.

Fogságuk alatt nem etetik őket, mert a kígyónak a méregre emésztésében szüksége van. Ezért egy koplaló kígyótól jóval több mérget lehet szerezni.

A mérget szűrik és megszárítva kikristályosítják. Ezzel a méreggel lovakat oltanak be. Először csak kis mennyiséget fecskendeznek be, később többet, míg a ló immunis, ellentálló nem lesz a méreggel szemben. Az így immunizált lótól vért vesznek és ebből készítik a szérumot, mely feltétlenül gyógyerejű. Minden kígyófajta számára külön védőoltást készítenek, de vannak olyan szérumok is, melyek a legkülönbözőbb kígyók marásai ellen is használhatók.

A szérumoknak köszönhető, hogy a kígyómarások következtében előforduló halálesetek száma ma már igen csekély.

Méregvevés a kígyó méregmirigyéből.

KIRÁNDULÁS-LÁZ.

Kedves Béla fiam!

Láz és láz, csupa láz dühöng az örsödben. A Laci és Józsi semmire sem kaphatók, mindig otthon ülnek és a könyveket falják: olvasó-láz vett erőt rajtuk. A Mikin pedig mozi-láz, multkor már a gyűlésről is elmaradt a mozi miatt. S amiótą szebb tavaszi idő van, a többi is olyan unott arccal hallgatja az elsősegély, s térképolvasási magyarázataidat, mintha álomkórosok lennének valamenynyein. Pedig a Lacinak is, meg a Mikinek is már a lelkére beszéltél, az örsi gyűléseket igyekszel érdekessé tenni és hiába.

Hát tudod Bélám: ami az olvasási lázat illeti, ha nem olvasnak rosszat, nem nagy baj, majd maguktól is átesnek rajta. A mozibajárás már veszélyesebb s azt hiszem, legjobb lenne, ha parancsnok úr négyszemközt megtárgyalná a Mikivel. De ez ellen is, az ellen is, sőt még az „álomkór“ ellen is jó külső orvosság lenne egypár tavaszi kirándulás, egybekötve izgalmas hadijátékkal, esetleg tavaszi örsi méta- és sportversenyek a csapatban. Mindez azonban nem tőled függ. De neked is ajánlhatok valamit. Nem vetted észre, hogy a Pistáék minden vasárnap a hegyekben barangolnak ketten-hárman? Persze, hogy tudod ezt, sőt azt is látod, hogy az Árpi meg a labdát rúgja délutánszámra. Látod, ezeken meg kirándulási láz és sportláz vett erőt. S ez már, különösebben a Pistáék „lázа“, egészségesebb dolog, nem is betegség, nem is láz, hanem az életerő pezsdülése. Ajánlanám, hogy oltsd be ezzel a „kirándulás-lázzal“ az egész örsöt! Csinálj kedvet a fiúknak hozzá, menjetek minél többször kirándulni! De mindig legyen valami érdekes programmotok. Látod, a Pistáék is azért barangolnak, mert élvezik azt, hogy milyen nagyot tudnak gyalogolni, hogyan fedezik fel ezt is, azt is! A kirándulások csak akkor lesznek népszerűek, akkor lesz nagyobb vonzóerejük, mint a mozinak és futballnak, ha a fiúk számára érdekesek, ha erőpróbákat nyujtanak. Kedvet kell csinálnod a fiúknak, hogy egy kirándulás után a többire szívesen jöjjenek. A kedvcsinálásnak módja pedig az, hogy érdekessé teszed őket s minél nagyobb részt juttatsz a fiúknak. Érdekessé teszed, kedvet csinálsz: a tábor vagy a legközelebbi nagy hadijáték is ilyesfajta terepen lesz — mi hozzuk haza az első gyöngyvirágot — olyan helyre megyünk, ahol még egy örs se volt. És szerepet juttatsz a fiúknak a tervezgetésben, vezetésben, fölfedezésben is. Örüljenek annak, hogy térkép után el tudunk már jutni valahová (persze nem szabad túlnehéz feladatokat adnod s közben észrevétlenül segítened is kell őket), örüljenek annak, hogy a fejükben a legújabb térképnél is százszorta gazdagabb és jobb kép van erről vagy arról a vidékről, hogy a hegytetőről megismerik az egész környéket (milyen pesti gyerek az pl., aki a Szekrényesről nem ismeri fel a Jánoshegy csücskét, milyen váci cserkész, aki a Nagyszálról nem találja meg a Csóványost!). Örüljenek a fiúk, hogy az első kankalint ők hozták, hogy öt-hatféle ibolyát is találnak, hogy ciklament hoztak az erdőből, hogy májusban még friss ibolyát tudnak hozni! Meg lehetne azt is csinálni, hogy kora tavasszal a „hóvirág-kirándulás“ után, minden gyűlésen más virággal tértek haza. Egymásután következnek az ibolya-, kankalin-, gyöngyvirág-kirándulások. Otthon az édesanyátok vázájából soha ki nem fogy a virág. Micsoda szép kirándulás-csokrot köthet így az örs!

Az se lenne utolsó dolog, ha az örsben minden környékbeli helynek meg lenne a maga specialistája. A Józsi ezt a hegyet, a Laci meg Karcsi azt a másikat, a harmadik fiú azt a völgyet ismerné úgy, mint a tenyerét. Pedig ehhez nem kell egyéb, mint hogy az illetők azon a kedvenc helyükön sokszor megforduljanak, bebarangolják az év minden szakában. Pláne, ha térképet, utikalauzt (Thirringet) is kezükbe tudsz adni egyszer-másszor és a növényeket, fákat jól megfigyelik.

Az meg pláne nagyszerű dolog, ha az örsnek van egy kedves helye a környéken. Egy hegytető, erdősarok, forrás (melyet az örs tisztogatott ki) vagy bozótvár. Óriási főhadiszállás, „tanya“. Kész romantika, száz terv, játék, élmény egy ilyen örsi „tanya“!

Próbáld csak meg, meglátod, hogy a „ki a szabadba“ láz nem betegség, örsi nyavalya, hanem egészséget, vidámságot, szép cserkészéletet jelent.

Ölel a régi *Parancsnok.*

Kicseréljük elavult készülékét új típusú rádióra!

STANDARD

VILLAMOSSÁGI RÉSZV.-TÁRS.

Forduljon rádiókereskedőjéhez!

ÚJ PÁLYÁZATOK ÖRSVEZETŐK SZÁMÁRA.

Itt a tavasz és nemsokára beköszönt a nyár, a táborozások legfőbb időszaka. Az örsvezetőknek minden figyelme tehát a kirándulások és a táborozás felé fordul. Éppen ezért új pályázatunkkal is a táborozásra és a kirándulásokra való jó felkészülést kívánjuk szolgálni.

3. sz. örsvezetői pályázat: Hogyan készítek elő egy (egész napos, félnapos) kirándulást?

4. sz. örsvezetői pályázat: Hogyan készítem elő örsömet a táborozásra?

A pályázat beküldésének határideje: 3. számúnál május 15., 4. számúnál május 25.

A pályázaton segédtisztig mindenki résztvehet. Tisztek csak versenyen kívül. 1. díj 10—10 P. 2. díj 8—8 P. 3. díj 5—5 P. Vagy megfelelő értékű könyv. A legjobb pályázatokat közöljük. A pályázatokat olvasható írással, félív papíron, parancsnoki láttamozással ellátva kérjük.

GONDOLATOK AZ ORSZÁGOS ÖRSVEZETŐI TÁBORRÓL.

Mikor Koszter Atya az egyik kerületi örsvezetői tanfolyamon az örsvezető önneveléséről beszélt, azt mondta, hogy az örsvezetőnek készülő cserkésznek minden órától és helyzettől el kell ragadnia azt, amit csak lehet.

A jó örsvezető tehát mindig tanul és pedig azért, hogy örsének mindig újat tudjon adni. Ez a tanulás sokféle módon történhetik. Az egyik legjobb továbbképzési alkalom az örsvezetők számára kétségtelenül a husvéti szünetben megtartott országos örsvezetői tábor volt. 450 örsvezető jött össze az ország minden részéből, ceruzáik buzgón jegyezték a sok látni- és hallanivalót és a sűrűn teleírt noteszok most bizonyára ontják a szenzációkat. Ha megkérdeznők az egyes örsvezetőket, hogy mi volt számukra a legérdekesebb, legtanulságosabb az örsvezetői táborban, úgy bizonyára eltérő válaszokat kapnánk. Én itt most csak három főszempontot szeretnék felsorolni, amelyek szerint az örsvezetői tábor nagy értéket és tanulási alkalmat jelentett.

Cserkészszellem és tábori élet.

Az örsvezetői tábor kemény munkát jelentett mindegyik résztvevőnek. S ezt a kemény munkát mindenki vállalta, hogy az aránylag rövid idő alatt minél többet tanulhasson. Ezenkívül az örsvezetői tábor a szerénység iskolája is volt, mert az igazi tudásnak csak a szerénység lehet az alapja. S ha valahol történt is hiba, úgy jusson eszünkbe B. P. mondása, hogy egy emberben a rosszat minden szamár észre tudja venni, pedig a lényeg az, hogy kinek-kinek a jó oldalait fedezzük fel. Az örsvezetői tábornak egyik célja éppen az volt, hogy a résztvevők egymást megismerve kölcsönösen gazdagodjanak. A tábori életben is mindenütt a legjobbra való törekvés nyilvánult meg. A rajparancsnokok minden hibát észrevettek és javítottak, de az ételfelvételezésnél ők voltak az utolsók. A háziörsvezetők igyekeztek mindenkinek segítségére lenni, hiszen ők már voltak több örsvezetői táborban és így ismerték jól az igényeket és feladatokat.

S a gyakori eső ellenére is mindenütt vídámság és jókedv uralkodott. A keddi napon a zuhogó eső miatt háromnegyed órára megállt a forgószínpad és a látogatók a sátrakban és szobákban meghúzódott örsök vídám énekét hallhatták mindenfelől.

Cserkésztudás.

Ennek elérésére a forgószínpad szolgált. Az egyes állomásokon nemcsak a cserkészpróbák körébe tartozó dolgokat, hanem még sok más ügyességet is tanulhattak az örsvezetők, mint a biciklizést, céllövést, lasszózást, krinolinozást, rádió- és telefonszerelést stb. Az „Akadémia“ sátor mindig tele volt örsvezetőkkel, akik az ott kiállított gyüjteményeket, modelleket, falitáblákat, cserkészkönyvtárt tanulmányozták. Ezek mellett az előadások és örsi órák is gyarapították a résztvevők tudását.

Vezetői készségek fejlesztése.

Lehet valaki igen jó csekész, de nem biztos, hogy jó vezető is. Az örsvezetői tábor programmjában a vezetői készségek kifejlesztését célozták a naponkint tartott örsi órák, a gyakori vezénylési gyakorlatok, a cserkészirodalom ismertetése, a sok tanult ügyesség, játék és ének. Az örsi órákon a háziörsvezetők rámutattak a próbák tanításának módszerére is és általában arra törekedtek, hogy egy ideális örsi óra képét mutassák be örsük tagjainak. A vezénylést délelőtt a forgószínpadon mindenki többször is gyakorolhatta. A cserkészirodalom megismerése céljából mindenki megkapta ajándékba a 16 oldalas „Könyvjegyzék“-et és a szabad időben az Akadémia-sátorban kiállított könyveket szabadon használhatta. Uj nótát és játékot vagy csatakiáltást mindenki tanulhatott a tábortüzeknél és az örsi órákon.

*

Befejezésül még egy gondolatot szeretnék megemlíteni. A tábor utolsó napján, mikor mind a tizenhárom raj felvonult a zászlórúdhoz, az oszlás előtt a tábor parancsnoka ezekkel a szavakkal búcsúzott el mindnyájunktól:

A táborunk végetért és én hiszem azt, hogy minden téren sikerült is. Azonban állítom, hogy ez még mind semmi. Az igazi munka csak ezután következik, mikor az örsötökben átadjátok a többieknek mindazt, amit itt tanultatok. A jó Isten mindenki számára kijelölt egy életutat és nektek az életutatokon mindenütt meg kell valósítani jelszavunkat, a Jó Munkát! *Péterffy Gedeon.*

PÁLYÁZAT.

Rajzpályázatunk eredménye.

Elég sok rajzot, festményt küldtetek be, de kevés olyan van köztük, amilyent vártunk volna. Érdekes meglátások, eredetibb kidolgozások meglehetősen hiányzanak a munkák közül. Pedig egy cserkész számára sok alkalom nyílik egészen új, a mi életünkből vett témák meglátására is.

Ifj. Borbély Bélának (Albertfalva) különösen a festményei könnyed, mozgékony, levegős képek, amelyek a mindennapi élet apró finomságát is vissza tudják tükrözni néhány vonásukkal. Egy-két odavetett folttal meglepően fejezi ki a gondolatait. Eredetiséget nála láttunk leginkább. Ő kapja az *első díjat.*

Csupor László (133. sz. cs.) „cserkészfej“-e rajzolójának kitűnő festő- és rajztechnikáját bizonyítja, de festményén megérzik a túl aprólékosság s valami nem-természetesség. Lehet, hogy ezt kemény színei is okozzák. Rajzán keresztül gyönyörködtünk a tehetségében, de a kép látása nem keltett bennünk különösebb érzést. Kár, hogy több oldalról nem mutatkozott be. A *második díjat* néki ítéltük.

Jók még *Nagy Aladár,* a 157. sz. Damjanich cs.-cs. tagjának a levelezőlap festményei is. Különösen az éjszakai képek hangulatosak, amelyeknél jól érvényesülnek az ő kedvelt sötét színei és árnyhatásai is. Övé a *harmadik díj.*

Sok képet kaptunk még, különösen kiscserkészektől, számos bájos, dícséretreméltó próbálkozást. De hol maradt az a sok nagyobb diák, akik a husvéti vakációban bizonyára számos rajzot készítettek? Kár, hogy nem gyönyörködhettünk minden cserkész-festő művészetében.

Uj pályázat.

Az anyák napja alkalmából ezt, a bizonyosan mindnyájatoknak kedves pályázatot tűzzük ki:

Irjatok szívetek szerint az édesanyátokról. Lehet az írás bármilyen formájú (vers, novella, felköszöntő beszéd, színdarab), de talán legközvetlenebb s legmelegebb lehet a levélforma. Gondoljatok ki egy alkalmat (születésnap, névnap, anyák-napja, első áldozás, konfirmáció, érettségi után, pályaválasztás stb.) s erre írjatok egy szép levelet édesanyátoknak. Az aláírás életkorotokat is tüntesse fel. A leveleket, vagy más, az édesanyátokról szóló írástokat küldjétek be a szerkesztőségbe *május hó 20-ig.*

A díjak a szokásosak.

LURKÓ

REGÉNY · IRJA: KOSZTER ATYA · ILLUSZTRÁLJA: MÁRTON ·

Fürdés után néhányszor végighentergőztek a rét fűvén, aztán talpraugrott a vadász. A keze tele volt kitépett fűvel; azt rászórta mind a Lurkó csapzott, borzas fejére:

— Gyere, kis pajtás, fogj meg engem!

És ezzel új játék kezdődött, érdekesebb, izgalmasabb talán a fürdésnél is. A kis fiú totyogó léptekkel, lihegve hajszolta a férfit, aki csak éppen annyira iparkodott, hogy az utána kapkodó kis kezek el ne érhessék; meg-megállt-tak, köröztek, nagyokat nevettek és közben még arra is volt idejük, hogy rá-rá-riasszanak Bodrira, aki kaffogva járta körülöttük egyre a bolond kutyatáncot. S amikor nagysokára, már ereje fogytán, sikerült mégis Lurkónak ügyes ráugrással elkapnia a vadászt és mind a hárman végigterültek a fűvön, akkor Kund már látta előre azt, amit Lurkó nem is sejthetett, hogy ez az ügyetlen mozgású, gyámoltalan kicsi ember néhány év mulva az erdő leggyorsabb vadjaival fog versenyt száguldani, órákig tartó hajszákat kiállni és acélos inú fürge lábbal messze maga mögött hagyja majd a tanítómesterét.

Lurkó nem sejtette a Kund gondolatait, ő gyerekésszel mindebben csak a játékot látta. Azt sem gondolta, hogy amikor a fák ágain kapaszkodva „mókuska útját járják", az éppen olyan tervszerű gyakorlat, mint az ő reggeli és esti birkózásaik, amelyeket szenvedélyesen szeretett s amelyekben a mindinkább acélosodó, vadmacska-hajlékonyságúvá fejlődő gyerektest izmai a végsőkig feszülve vívták reménytelen harcukat az erdő óriásának legyőzhetetlen erejével. Ezeket a birkózásokat a télen át is folytatták, hol a barlang kemény kövén, hol a jegessé fagyott havon s bizony ilyenkor zúzott foltokkal, sebekkel és hasításokkal lett tele a gyerek teste. De az erdei élet nagy nevelő: Lurkó igen hamar megszokta azt, hogy minden fájdalmat összeszorított fogakkal álljon az első percekben, amikor a fájás hasogatása a legélesebb, s amint a fájdalom első dühe elmult, akkor többé fel sem vegye azt. Eleinte bizony ki-kiszökött a könny a szeméből, hiszen kicsi fiú volt még, édesanyja ölére való; de elég volt, ha megszólalt mellette nyugodt-komolyan a Kund csendes hangja: „Kis pajtás, a férfi nem sír!" Ilyenkor összeszorította a fogát s a könnyek ott száradtak a szeme sarkában. És abban a korban, amikor más gyerek még „Mama kedvence"-partellivel a nyakán, a cseléd kezét fogva ballag óvodába, Lurkó teste kemény volt, mint a vasdarab, hajlékony és ügyes, mint a hiúz és olyan ruganyos, mint a gummilabda. A Kund iskolája vasemberek iskolája volt!

A férfi és a gyerek állandóan együtt voltak és Kund lassanként megtanította az ő kis pajtását az erdei ember minden tudományára. Az első hetekben kis kövekkel játszva dobálóztak; hol egymást igyekeztek túldobni, hol meg célba szálltak a kövek. És három év mulva Lurkó már célzás nélkül leütötte a levegőben szálló madarat is soha nem hibázó kövével. A nyíllövés és a késsel való célba dobálás is nevetséges játék volt eleinte; meghajlított vesszőből készített kis íjjából 5—6 lépés távolságra célozgatott a gyerek s örült, ha a faragottvégű fa-ágacska a cél közelében koppant meg a fán, vagy a kövön; de mire az első elemisták korát elérte, szarvasinnal húrozott hatalmas íjja félelmetes fegyver volt már a kezében: az acélkemény tüskével felszerelt nyílvesszők soha célt nem tévesztettek s 60 lépésnél közelebb senki ellenséget nem engedtek hozzá. A kisebbik vadászkés pedig, amellyel az első napon még olyan ügyetlenül motoszkált a medve lenyúzásánál, ekkor már a nagy vadak tépőfogánál veszélyesebb védő- és támadó fegyvere volt az erdő kis fiának: jaj volt annak, aki felé szúrt vagy repült a kés!

Az erdő emberének nem jelent alvást az éjszaka és nem hoz munkát a nappal; őneki senki sem harangoz délebédre és nincs, aki reggeli álmából felébressze, hogy iskolába küldje. Az erdő lakói, állatok vagy emberek, akkor esznek, amikor megéheznek és nincsen náluk reggeli, ebéd, vacsora. Ha elfáradnak, hajnalhasadtával vagy napsugaras

LÉGY RÉSEN!

Tarts állandóan mentőszekrényedben

WETOL-SEBOLAJAT

sebfertőzéstől megvéd, a gyógyulást gyorsítja, a kötésváltás fájdalmatlan.

délben is megbujnak bokrok árnyékában, vagy lombos fák ágain csinálnak ágyat maguknak és alusszák az igazak álmát; máskor viszont az egész éjszakát éber lesben ébren töltik, ha a vadászatuk vagy akármi más cél úgy kívánja. A nappal s az éjszaka egyformán barátjuk; éjféli erdőn éppen olyan nyugodtan, biztosan mozognak, mint a tó partján fényes napsütésben. És nincsen náluk szép idő, vagy rossz idő. Forró nyári napsugár le nem perzseli őket, de zivatar elől sem bujnak eresz alá és heteken át tartó ólmos őszi esőben oda se neki! — úgy járnak, míg testükön át patakzik a víz. Ó, az erdő emberének szél, eső, vihar, fagy, hó és napsugár egyformán barátja! És barátja az éjszaka is meg a hajnal, alkonyat, mert mindegyik meghozza a maga szépségeit és előnyeit.

Bizony Lurkónak riadtan kerekedett nagyra a szeme, amikor első alkalommal vitte ki őt a vadász éjjeli sétára az erdőre! Fekete sötétség ül a fák között, de amint az ember szeme kissé megszokta a homályt, akkor a sötétnél még feketébb árnyakat lát suhanni, mozogni maga körül. Tele van élettel az éjszakai erdő: faág ring, madár száll éjjeli útra, vagy puha lépésű állat surran el az ember mellett s a figyelő szem csak egy-egy árnyék mozdulását látja . . . És hangok szólnak titokzatos, láthatatlan közelségből; ezer élet és ezer mozgás körülötte; nem is hallja, de érzi mások jelenlétét és az az érzése, hogy ő semmit se láthatna, de őt ezer apró szem figyelné . . . Minden fa mögött mintha bujna valaki, minden ágról mintha kezek és talpak nyúlnának feléje, hogy megragadják s mindig az az érzése, mintha a következő pillanatban valahonnan a nyakába ugrana valaki vagy valami, aki az ő életét keresi . . . Aki az erdőt ellenségének érzi és idegen szívvel jár benne, azt éjszaka torkotösszeszorító marokkal ragadja meg a sötétség kísértete: a Félelem.

. . . kezében a nyílvessző soha célt nem tévesztett.

De aki megszokta és otthonának érzi az erdőt, az olyan nyugodtan, könnyű szívvel jár benne a legfeketébb éjszaka idején is, mint fényes nappal a nagyváros utcáin. Barátja minden fa és bokor; barátja az árnyék, amelynek okát tudja; barátja az ezer suttogó hang, mert mindet megérti. És az erdő emberei ezerszer jobban szeretik az éjszakát a nappalnál, mert az csak annyit mutat, amennyit valaki okvetlenül látni akar s a többire fekete fátyolt terít, míg a nappali fény mindent kiterít mindenki elé. Az erdő emberének jó barátja az éjszaka; minden idegével belekapcsolódik és lesz ő is egy árnyék a suhanó árnyak között, egy hangtalan hang az ezer hang között, egy élő az élők között . . . És az idegen számára ő is lesz árnyék, amelytől az megremegve fél: nesztelenül tovasurranó, szívet remegtető kísértete a titokzatos éjszakának . . .

Kísérteti csendben, nesztelen léptekkel járni, az éjszaka minden kis hangját megérteni, fekete árnyékként észrevétlen elsuhanni leselkedő állat mellett, anélkül, hogy észrevennék, minden bokor mögött fedezéket találni, mindent meglátni és a legfeketébb éjszakában is biztos szemmel célozni vagy biztos kézzel szúrni s ütni: minderre lassanként megtanította az ő kis barátját a vadász. Ő az erdő neveltje volt és Lurkó keresve sem találhatott jobb tanítómestert magának. Azokra a játékokra, amikor nyomot olvasni, elveszett nyomot megkeresni, vagy azt árkon-bokron át követni tanította őt a vadász, a fiú sok-sok év mulva is szeretettel fog visszaemlékezni. Meg azok a nehéz gyakorlatok, amikor Kund eltűnt a sötétben és neki pár perces várakozás után nem csak rá kellett találnia, hanem olyan csendesen megközelítenie, hogy Kund a közeledését észe ne vegye! Hányszor győzte le őt a vadász csodálatosan éles hallása! Hányszor kapta váratlanul derékon az a hatalmas kar olyankor, amikor azt hitte, hogy még messze van tőle, vagy hányszor került a vadász észrevétlen a hátamögé és terítette földre egyetlen ugrással! És micsoda diadal volt, amikor évek mulva először sikerült őt úgy megközelítenie, hogy Kund minden idegével figyelve sem tudta a hozzá lopakodó kicsi testet észrevenni! Nagy igyekvések, nagy fáradalmak, sok öröm és sok apró diadal idői voltak ezek. Kund sohasem dicsérte, de nem is szidta vagy büntette őt soha; csak a szemei beszéltek: meg-megcsillantak csendes örömmel, itt-ott büszkeséggel, vagy pedig komoran, szomorúan néztek! És egy-egy ilyen komor tekintet a legnagyobb verésnél is nagyobb büntetése volt az erdő fiának. S becsületére válik Lurkónak, hogy a vadász szeme nagyon ritkán volt csak szomorú, ha reá nézett, legtöbbször a férfi megelégedett, simogató öröme világított bennük. Ezek alatt az évek alatt, amíg az erdő iskoláját járta, Lurkó megismerte a csíki ősvadon minden fűvét, bokrát, fáját és minden állatját a csúszó-mászó kicsi néptől az erdők uráig, a barna medvéig. Ismerte mindnek a hangját, nyomát, tanyáját, szokásait, szemben állt már mindegyikkel és kemény kis testén nem egy forradás emlékeztette a hiúzzal, a csikasz farkassal, vagy a prédára csapó szakállas keselyüvel való találkozásra. De ezekből a találkozásokból mindig az ember ment haza egyedül s a „kastély“ lakószobájában ma is ott van a hiúz, a farkas bőre és a keselyü hatalmas két szárnya.

Az első években Kund ki sem mozdult kis védencével a Hallgató völgyből. Csak, amikor már acélkeménnyé edződött a gyerek, amikor az íjat, kést és a rövidnyelű fejszét úgy kezelte, hogy nem kellett őt veszélytől féltenie, akkor indult vele nagyobb vadászutakra s barangolták be együtt a Havasbérc lejtőit és a környező ember-nem-járta hegyeket, völgyeket. Lurkó szerette ezeket a kirándulásokat; szerette a vad sziklamászást, amikor mélységek fölött lebegve hajszálon függött az életük, vagy a farkas- és medvehajtás vérszomjas gyönyöreit . . . Ilyenkor csodálatos vad fény lobogott a szemében és a vadász vaskezű fegyelmező erejére volt szükség, hogy a legnagyobb bolondságoktól visszatartsa a mámoros fiút. *(Folyt. köv.)*

Cserkészeknek **„Turul“ mentőtáska** ... I. P 25·— Vászon behuzattal, választjai II. P 14·—
Leventéknek **„Turul“ mentődoboz** ... P 2·50
Sportköröknek Kapható a Cserkészboltban és minden gyógytárban.
Készíti: „Turul“ Kötszergyár Bpest, II., Erőd-utca 1—3.

ÁRKY MIHÁLY.

Joachim Brandenburgi őrgróf tohonya hadjáratát a szultán nem hagyta bosszulatlanul. 1543. év tavaszán elhatározta, hogy Buda és a Tisza-Duna közének a biztosítására a Dráva-melléki és dunántúli várakat és városokat behódoltatja, akármekkora áldozatokat igényel is. Ezért — míg maga a megszokott menetben vette útját hazánk felé — Uláma boszniai pasát és Murád pozsegai szandzsák-béget előre szalasztotta, hogy szabaddá tegyék előtte az utat.

Murád ezekután a szultánnak parancsára megadásra szólította fel Perényi Péternek útbaeső várait, elsősorban Valpót, hol Árky Mihály vitte a szót. Árky Mihály azonban megemberelte magát és kereken visszautasította a törököt. Murádnak erre ostrom alá kellett fognia. Ellene indult elég bosszúsan és május közepén megszállotta.

Árky Mihály nem volt az az ember, ki levegőbe beszél. Mikor ő kijelentette, hogy a várat nem adja fel szép szóra, tudta, mi jön az olcsó ígéret után. Felkészült tehát arra, hogy megmutassa a töröknek, mint kell venni a magyar ember eltökélt szándékát. Azért először is még idejében értesítette a siklósi és pécsi magyarságot a veszedelemről. Azután pedig mindent elkövetett, hogy Murád megemlegesse a magyarok Istenét.

Hiszen ha nem törekedett volna arra annyira, akkor is lett volna miért harapnia a szája szélét. Nem volt felkészülve egy rendszeres ostromra. Nem volt elegendő, sem pedig megfelelő tüzérsége. Igy azután a védők könnyűszerrel meghiúsították minden fáradozását.

Nyolc napon át hiába pazarolta az embereit. Az egyedüli sikere, mit a szultánnak jelenthetett, az volt, hogy a pécsi és siklósi különítményeket visszavetette.

Ez a körülmény kissé lehűtötte a magyarokat. Még inkább fokozódott ez a levert hangulat, mikor megérkezett Achmed pasa, ruméliai beglerbég serege. Azzal együtt sikerült teljes ostromzárt húzni a vár körül. S minthogy volt neki nehéztüzérsége is, omlani kezdtek a falak nemsokára. Rések szakadtak a falakon. Több rohamot szorgalmazott ezek láttára a két vezér, hogy a szultán, ki már majdnem a sarkukra hágott, haragra ne gyulladjon ellenük, de hiába volt az emberpazarlás.

Ez a nap azonban megőrölte a kevésszámú magyar had ellenállóképességét. A hős Árky látta, hogy itt már csak a léleknek van szava, de hitte, hogy mindenkiben úgy él az, mint benne. És ebben kellett csalódnia. Ő körömszakadtáig akarta védeni a várat, melynek a kapujában megesküdött. Vérével akarta aláírni a kötelességtudás oklevelét. De az Isten nem engedte meg neki ezt a sorsot.

A török ugyanis másnap újból felkérte a várat. Mielőtt Árky csak egy szót is mondhatott volna, a felfegyverzett, gyáva polgárság csak a jelent nézve, a jövőre nem tekintve, a felbujtogatott katonasággal karöltve lefogta Árkyt, megkötözte, a kaput kinyitotta és a fogoly parancsnokot kiadta Achmed pasának.

Azt hitte az a hűtlen kutyahad, hogy ezzel a kemény harcban megtépázott török jóindulata feléje száll. De ellenkezőleg történt. A szultán megkegyelmezett a vitéz és elszánt Árkynak, míg a többit Achmed katonái felkoncolták június 23-án. *Csaba J. dr.*

ÖNÁLLÓ

a Budapesti Korcsolyázó Egylet városligeti csarnokában. (Nagyjégpálya)
Megnyitás 1930. május 1. Nyitva 1930. május 31-ig.
SZABAD BEMENET.

Pazarfényü kiállitásunkon

naponta saját gyártmányu anyagainkból **divatbemutatókat** tartunk, melyek során 500 legujabb párisi modell, továbbá gyermekruhák és férfi pyjamák kerülnek bemutatásra (**Dénes-modellek**). A **m. kir. Operaház balett**-karának táncprodukciói. (A ruhák és jelmezek Filtex-anyagokból készültek.) **Elsőrangu** művészek előadásai. **Lakner** bácsi gyermekszinházának előadásai naponta. A **modellpályázatunkra** beérkezett pályaművek bemutatása: a zsüri által kiválasztott legszebb modelleket elkészítettük és azokat **május 10-én** bemutatjuk; a **közönség** a kiosztandó szavazójegyekkel megválasztja a győzteseket. **Május 17-én** ünnepélyes **dijkiosztás. Május 24-én divatverseny Filtex-Sevillából** készült ruhák részére; a díjak összege

P. 2.000.

A kiállitás szállitói:

Dénes szalón, V., Sas-utca 12
Ékszerek, **Arkanzas**, IV., Váci-utca 20.
Bucsuwald Sándor, Andrássy-ut 4.
Kalapok: **Friedmann**, VI., Király-u. 8.
Malama kegyelmes asszony orosz iparművészeti munkái.
Török József RT. Király-utca 12.
Magyar Asszonyok Nemzeti Szövetsége. Háziipari osztály VII. Rózsa-utca 23
Philips Rádio és Villamosság RT. V., Lipót-körut 18.
Harisnyákat: **Viktória Kötö- és Szövögyár RT.** Mária Valéria-u. 12.

Zene **Látványos tündéri dekorációk.** (Eric.)

Mult számunkban hirdetett sátorakciónkat **hátizsák** akcióval egészítjük ki. Igen olcsón jutottunk egy nagy tétel, nem típusszerű hátizsákhoz s azokat Pünkösdig ugyanolyan olcsón árusítjuk.
CSERKÉSZBOLT a Cserkészházban, V., Nagy Sándor-utca 6. Tel.: A. 184-84, 175-05, 242-15.

RAKÉTA.

Nagy munkában állt a gyártelep:
az izzó vas-lé sustorogva forrt,
zúgtak az órjás vaspörölyök,
szikrák repültek szerteszét. Sipolt
a fujtató és kattogott a gép.
Izzadt, feszült a sok munkás-izom
és pattogtak a mord parancsszavak
s kongott, mint ércharang a gyárvidék.

. . . Most csend tanyáz a zaj helyén
és pálma leng a néma gyár fölött:
Kész már a mű. A gondolat
kemény acél-alakba öltözött.
Kész már a mű, az új világ-csoda,
a képzelet ím' testesült való:
áll némán, büszke-zordonan
az óriás rakéta-űrhajó.

Áll és vár a barna éjszakában.
(Szűz méhében fojtott erő dohog;
indulna már, rohanna; szállna!
Acél féke jajgat, hörög, ropog.)
De ő csak áll s a néma égre néz,
tekintete a nagy ürre tapad:
feszülten várja, lesi szüntelen:
mikor jön el a nagy, szent pillanat?

A pillanat, mely indulást jelez,
hogy felszálljon az égi fény után
s legyőzve éjt, gonosz ködöt
s minden veszélyt — mint hős titán —
száguldhasson szebb csillagok felé
zúgva, búgva az űr mord éterén
s leszállhasson, mint büszke hódító
egy új világ tündöklő mezején.

Komáromy Imre.

A Cserkészbolt pályázatán „B" csoport VIII. nyertes munka.

Mi volt nekünk a jamboree-ing?

A felhős égbolt csak úgy ontotta magából a piszkos, folyékony elemet. Esett. Lesujtó egyhangúsággal és rosszakaratú folytonossággal jött le egyik csepp a másik után. Volt, amelyik a sátorárokban kötött ki, vagy a ponyva hátán, volt, amelyik befúródott a fák lombozatján át a földbe és alant elenyészett, de sajnos, szép számmal került belőlük annak a nyolcszáz magyar cserkésznek a nemez-kalapjára, kik ázva-fázva álltak Albion túlsó részén, ott is a birkenheadi-táborban és várták rendületlenül, hogy az angol rendezőség talán mégsem feledkezik meg arról, hogy ők is részt akarnak venni a Conoughti herceg előtt történendő nagy felvonuláson. De nem azért árulják Hajnal-utca 6. alatt azt a cserkészkalapot, hogy az békén tűrje a rápotyogó víz szemtelenkedését. Durcásan összehúzta magát s a csepp kénytelen volt leperegni róla, le a gallérra, onnan pedig a földre. Hát bizony szomorú vég ez. — Akadt azonban, sőt ennyi embernél talán szép számmal oly csepp is, mely bejutott a gallér alá, ahol valami puha anyagra talált, mely beszívta, — a jamboree-ingre.

Szívta be az ing a cseppeket, amint jöttek, míg csak el nem állt az eső. De a gazdája nem érzett semmit. A gyapjú szálai között szépen eloszlott a nedvesség és még csak egy csipetnyi sem érintette a bőrt. A nap is kidugta fejét, mosolygós arca lekerítette a vállakról a köpenyegeket, s mikor a 25-soros, áttörhetetlen magyar falanx ellépett dübörögve a tribünök és a tisztelgő főcserkész előtt és égig zúgott a tapsvihar, akkor régi egyszerűségében, de megbízhatóságának tudatában feszült meg a dobogó kebleken s fogadta a köztetszésből neki is kijáró részt.

A komolyságot, harcra termettséget, a bátor öntudat mellett a szerénységet szimbolizálta ez az ing, a rajta ragyogó „Hungária" felírás pedig magyarságát hirdette.

Megint egyszer csuromvizesen bujtunk be a sátorba, esti ima után. Az ég csak küldte áldását fölülről és egyenletesen kopogott jó sátrunk oldalán.

Nem sokat beszéltünk már. Kiki bebujt pokrócai közé és miután még egy pár rossz tréfa megtalálta a kiutat a napi sárízű tapasztalatokból, elaludtunk. Ugy éjfél táján arra ébredtem, hogy hátborzongató hideg szellő kerekedett és minden apró hasadékon keresztül igen kellemetlenül szellőztetés alá fogta a sátrat. Éppen be akartam takaródzni, mikor Laci, az örsi bohóc helyéről nyögés hallatszott: „Jaj, de hideg van! Ugy fázom!"

Odaszóltam, de ő nem felelt. Ugylátszik, álmában beszélt. Mire fölkászálódtam a rossz viccek tárháza, örsi néven citroén, is fölébredt:

— Egyesek fáznak, én kettes vagyok, mindjárt meggyujtom a villanyt, majd megmelegedsz!

— Ugyan hagyd már! — morogtam álmosan. — Inkább keress valami swettert és húzd rá!

Kutattunk, de nem találtunk. Végre nem lévén más, belebujtattuk az ingébe, melyet este levetett. Álmosan pislogott, majd visszahanyatlott és szó nélkül elaludt.

— Davos-i levegő fujj — jegyezte meg citroen, mire én már takaróimban is voltam és horkoltam.

Mikor reggel dideregve jöttünk elő reggeli tornához, Laci méltatlankodva jegyezte meg:

— Mégis csak szemtelenség, hogy összegyűrte valaki az ingemet. Miben díszelegjek most?

— Azt bizony magad gyűrted össze az éjjel, mert úgy fáztál, hogy kénytelenek voltunk ezzel megmelegíteni.

— Hisz úgy aludtam, mint a bunda, aztán nem is fáztam.

— Azt elhiszem, de csak mikor már az ing volt rajtad.

Egy este London egyik elővárosában egy magyar családhoz voltunk hivatalosak. Nagy társaság volt együtt és vacsora után csakhamar táncra perdültünk. Tanítottuk az angol lányokat csárdásra, palotásra. Mi magyar fiúk persze mind előírásos jamboree-díszben voltunk. Szólt a zene, aprítottuk a lépést, fokozódott a jókedv.

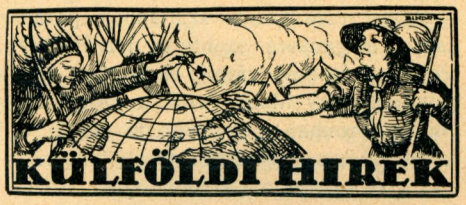
Az angoloknak úgylátszik tetszett a mi egyenruhánk, amilyet nemigen láthattak az angol csapatok tarka ruhái között, úgyhogy egyszerre csak ráterelődött a szó és nagyon kezdték dicsérni ruhánk egyszerű, ízléses, praktikus kiállítását. Egy angol miss még azt is meg találta jegyezni, hogy: How fretty elegant are yeu. (Mily csinosan elegánsak maguk.)

Megköszöntem a bókot és azt gondoltam magamban, hogy ha tudná, hogy ez az ing nemcsak sárban feküdt, de tengervizet épúgy látott, mint angol perridget és törülközőnek épúgy bevált, mint ágyaljnak, nem lenne ennyire elragadtatva.

De a siker mindenképpen teljes volt, s mindenki meg volt győződve, hogy a legjobb szabó által készített vadonatúj ruhában jelentünk meg. Egy későbbi levelezőlap tanuskodik róla, mily jó benyomást tettek a fess magyar fiúk.

Nem mondhatok többet, már így is túléptem a határt. Nem sorolhatom föl azt a számtalan pillanatot, kezdve az Ostende-Doweri tengeri úttól egészen a londoni Szt. István-napig, amikor elismeréssel néztünk cserkészingünkre. Szívünkhöz nőtt nekünk, jaboreestáknak ez a ruhadarab, mely minden körülmény között megállta helyét. Nem tudok tréfás történetet mesélni, hanem csak komoly elismeréssel tudok adózni annak, amit nekünk a jamboree-ing nagy célunk eléréséért folytatott küzdelmünkben adott.

Windisch-Graetz Vince
Gödöllő, prem. reálgimn. VII. o. t.

A világ főcserkésze és neje legutóbb a nyugatindiai szigeteken jártak. Visszafelé jövet két napra New-Yorkban tartózkodtak. Midőn hajóra akartak szállani, a parton egy öreg finánc megállította őket és B. P.-től kérte annak az igazolását, hogy jövedelmi adóhátraléka az Egyesült-Államokban nincsen-e? B. P. ama kijelentésére, hogy csak két napot volt ott, mosolyogva válaszolta a finánc: „No, nem baj, *fiatal ember,* ha legközelebb jön az Államokba, maradjon itten tovább, csináljon vagyont és aztán legalább lesz mit fizetnie adóban!"

Ez az adoma jár most szájról-szájra az angol cserkészek között.

A finn cserkészszövetség folyó évi július 3—13.-ig bezárólag Tampere közelében, Kangasala-ban, Finnország közepén nemzeti nagytábort rendez, melyre a magyar cserkészeket is meghívta. A tábor programmja erősen cserkészszerű, néhány kirándulással tarkítva. Részletekre vonatkozólag felvilágosítást nyujt a külföldi ügyeket intéző hivatal.

Svájciak a Cserkészparkban.

Husvétkor több csoport külföldi cserkész járt nálunk. Fenti képünk a St. Gallenből jött svájciakat ábrázolja a Cserkészparkban. Rajtuk kívül a husvéti ünnepeket 14 osztrák cserkész töltötte Budapesten, míg a wieni 4. sz. csapat 30 cserkésze Esztergomban járt.

Mint Hágából jelentik, a hollandi cserkészek ez év augusztusában nagyszabású Nemzeti Nagytábort rendeznek Ommen közelében. Nagyszámú külföldi résztvevőre számítanak. Minden valószínűség szerint a Magyar Cserkészszövetség is képviselteti magát.

A Cserkészbolt takarékbélyeg újítása.

A 9. cserkésztörvénynek szem előtt tartásával a Cserkészbolt egy újabb intézményt létesített és léptetett érvénybe f. é. május hó 1-vel további intézkedésig. Az úgynevezett *„Takarékbélyegkönyvek"*, amelynek egy példányát megfelelő kísérőlevéllel együtt hivatalból kapják meg az összes cserkészcsapatok és amelyet bármelyik vevő kívánságára a Cserkészbolt kiszolgáltat, személyes jelentkezés vagy levélbeli kérés alapján, az ú. n. takarékbélyegeknek lesznek gyüjtői.

A takarékbélyegeket svájci mintára vezette be a Cserkészbolt. Egy- és ötfilléres címletekben kerülnek egyelőre forgalomba, s vásárlás-visszatérítés jellegével bírnak. Mindazok ugyanis, akik legalább 1 P értékben vásárolnak készpénzben, postán utánvéttel vagy a pénz előzetes beküldése mellett rendelnek, azok a vásárolt összeg minden teljes pengője után egy fillér, azaz 1% vásárlási visszatérítést igényelhetnek bélyegben. Ezeknek a bélyegeknek a gyüjtésére szolgál a takarékbélyegkönyv, amelyet az első alkalommal ugyancsak kérni kell. A takarékbélyegkönyvben gyüjtött bélyegek értékét minden év karácsonya előtt, azaz december 1 és 15-e között teljes értékben visszaváltja a Cserkészbolt olymódon, hogy abban az értékben bármely, az árjegyzékében szereplő áru vásárlásánál készpénzfizetésként fogadja el.

Takarékbélyeget nem igényelhetnek azok, akik hitelt vagy részletfizetési kedvezményt vesznek igénybe, viszont a beváltásnál a Cserkészbolt nem vizsgálja, hogy a beváltásra kerülő bélyegeket ugyanaz a személy gyüjtötte-e össze, avagy sem.

A Cserkészbolt igazgatósága ezt a maga nemében páratlan kedvezményt azzal a kívánsággal bocsátja kedves cserkész vevőközönségének rendelkezésére, hogy bárcsak az így szerzett és gyüjtött bélyegek alapján mennél több karácsonyi örömet szerezhetnének.

A fényképezőgép-pályázat, amelyet a Cserkészbolt folyó év februárjában hirdetett, minden várakozáson felüli széles érdeklődést váltott ki. Ez jelentheti azt is, hogy sokan vannak, akiket a fényképezőgép elnyerése izgatott, tehát a pályázat díjának kiírása felelt meg a cserkészigényeknek, jelentheti azt is, hogy a Cserkészbolt barátainak a száma ma már olyan nagy, hogy minden évben nagyobb és nagyobb számban akadnak olyanok, akik érdemesnek tartják a Cserkészbolttal ezen a módon is fenntartani a kapcsolatot.

Ebből a bevezetésből, valamint a legutóbbi Magyar Cserkész utolsó oldalán közzétett kis közleményből is nyilvánvaló, hogy ezúttal olyan nagy számban érkezett be pályázat a 15 különböző pályadíjra, hogy azok elbírálása az eredeti tervtől eltérőleg nem is történhetett meg már április elején, hanem csak ma tudjuk közölni. Részben megnehezítette a munkát az a körülmény is, hogy sokan, akik pályáztak, a pályázat elolvasásánál, illetőleg az ugyanabban a Magyar Cserkészben megjelent részletes tájékoztató elolvasásánál nem fordítottak figyelmet a szövegre, amelyik pedig eléggé tüzetesen körülírta, hogy kik és milyen feltételek mellett vehetnek részt a pályázaton. Ennek a következménye, hogy egyes pályázatok díját a zsüri nem adta ki.

Igy a február havi A csoport pályadíjai nem kerülnek kiosztásra. A március haviak közül az A/II. pályázat nyertese Háncs Endre, Beled, Sopron vm. Az A/IV. pályázaté a 132. sz. cserkészcsapat Budapesten. Az áprilisi A csoportba tartozó pályázatok eldöntése csak a legközelebbi Magyar Cserkészben lesz közzétehető, mert a nyomdazárlatig időhiány folytán nem lehet elbírálni.

A „B" csoportban VIII. sz. pályázatot a Jamboree-ing tulajdonságáról herceg Windisch-Graetz Vince (44. cs.-cs.); a IX. számút Hansági Gyula (144. cs.-cs.); a X. számút, a cserkészbicskával való párbeszédet Sörés Bálint (947. cs.-cs.); a XI. számút, a Jamboree-harisnyáról Csizmarik Károly (7. cs.-cs.); a XII. számút, a körgallérról Kaba sólyom jelige (4. cs.-cs.); a XIII. számút, a felszerelés vizsgálatáról Bozán Aladár (25. cs.-cs.) nyerték meg.

A „C" csoportban igen számos értékes hozzászólás érkezett, amelyek közül Farkas Lajos (14. cs.-cs.) és Rössler László (663. cs.-cs.) nyerték meg a pályadíjakat.

A budapestiek a Cserkészbolt igazgatóságánál vehetik át személyesen a gépeket, míg a vidékiek részére egyidejűleg postán kerülnek kiküldésre.

A zsüri őszintén reméli, hogy mindazok, akik a fényképezőgépeket megnyerték, sok kedves emléket fognak azokkal megörökíteni, míg mindazok, akik nem nyertek, elteszik jószándékukat máskorra azzal a kilátással, hogy akkor több szerencséjük lesz.

Az ideális magyar turista-térkép. — A *M. kir. Állami Térképészet* teljesen új, tisztára magyar turista-térképek kiadását határozta el. E hosszabb, csonkahazánk valamennyi hegyvidékét felölelő vadonatúj térképek elseje már immár megjelent. Ezt, szapora egymásutánban, a többi is követi. A Börzsöny-hegység térképe 1: 50.000-es mértékű. Rajta 2 cm = 1 km, ami a közkézen forgó részletes térképeknél — még részletesebb. Ez a legjobb nagyság, a leghelyesebb mérték, ami a turisták évtizedes tapasztalatai alapján bizonyult a legcélszerűbbnek. Ebben a mértékben minden részletet, ami a cserkészeket és turistákat érdekelheti, ábrázolhatunk. Az új térkép legjelentősebb újítása azonban nem abban, hanem a térkép rajzában és színezésében rejlik. A térkép rajza egyszerűbb, világosabb, mint a régi térképeké. Könnyebben olvasható, érthetőbb, ami a térképolvasásban kevésbbé jártasok munkáját módfelett megkönnyíti. Még inkább megkönnyítik a térkép megértését a szinek. Az avatatlan térképolvasónak oly nehezen érthető domborzatot (hegyrajzot) a térkép két színnel ábrázolja. Tíz méteres barna színvonalak jelzik a hegyek alakját és magasságát. Ezzel csaknem plasztikus hegyrajzot kapunk, amit még a laikus is könnyen megért. Ugyancsak a hegyrajz olvasását könnyíti meg az is, hogy a vizeket kék színnel ábrázolják. Az erdő színe zöld. Határait, széleit még külön fekete vonal is kiemeli. Ez keretezi be a tisztásokat is, de a tisztások, akárcsak a rétek és legelők, megint más színben virítanak ki az erdő sötétebb zöldjéből. A turisták alkotásait, azaz a menházakat, kilátókat, főleg pedig a *jelzett utakat* feltűnő *piros* színnel emeli ki. Ez a turisták tájékozódását könnyíti meg, mert nem kell utak tömkelegében az engedélyezett utakat keresgélni. — A közlekedési viszonyok ábrázolására is ügyel a térkép. A személyszállító nagy vasutakat vastag fekete vonallal, az erdei kis vasutakat megint másképp rajzolja. Sőt talál módot arra is, hogy még az autobusz járatokat is külön színnel tegye észrevehetővé. Szinte végleges rendet teremt az elnevezések nagy zűrzavarában is. Végül még egy célszerű újításról kell megemlékeznünk. Arról a kis melléktérképről, amelyik a helybeli nagyobb *erdőbirtok* területét és erdőhivatalaik székhelyeit tartalmazza. Ennek alapján könnyen meg tudják állapítani, hogy átvonulási engedélyekért kihez, melyik erdőhivatalhoz forduljanak. A térkép nemcsak az egész hegységet öleli fel, hanem annak déli ereszkedőit is: le a Duna visegrádi szorosáig. Legdélibb községei Pilismarót, Dömös és Dunabogdány, míg északon Homok- és Drégelypalánk. Külön, ugyancsak 1: 50.000-es mértékű melléktérkép ábrázolja a váci Naszály környékét. A térkép ára 2 pengő. Kapható minden könyvkereskedésben.

Elveszett körgallér. Kérem az 1930. évi VIII. orsz. örsvezetői tábor résztvevőit, főképpen a 24. örs tagjait, hogy a táborban véletlenül elcserélt körgalléromat hozzám juttatni szíveskedjenek. A gallér a legnagyobb számnál is hosszabb, 125 cm hosszú, pántján csak egy gomb van, a Cserkészboltban e hó 10-én vettem, tehát teljesen új, annyira, hogy teljesen síma, legkevésbbé sincs felborzolódva. Fazekas László 18. sz. Lóczy L. cs.-cs. Lakás: Bp., IX. Mester-u. 53. I. 3.

Közéleti előkelőségek az örsvezetői táborban. A cserkészet pártfogói, melegszívű barátai közül a rossz idő ellenére is sokan meglátogatták a tábort. Igy dr. Karafiáth Jenő, az O. T. T. elnöke, dr. Semsey Aladár polgármester, Dormándy Géza tábornok, dr. Kaán Károly államtitkár, akik mind hosszasan időztek a táborban.

Andersen születésének évfordulója. Nemcsak Dánia, hanem az egész művelt világ megünnepelte április 2-án Hans Christian Andersen, a nagy dán mesemondó születésének 125-ik évfordulóját. Nem volt talán még olyan iró a világon, aki annyira bele tudott volna helyezkedni a gyermek lelkivilágába és örömükben, bánatukban oly részt tudott volna venni, mint ahogyan azt Andersen tette. Az első, aki meséit magyar nyelvre fordította, maga Petőfi hitvese, Szendrey Júlia volt.

Készülődnek a magyar óceánrepülők. Minden újságolvasó cserkész tudja már, hogy a magyar nemzet nagy barátja, lord Rothermere hatalmas díjat tűzött ki egy olyan magyar pilóta számára, aki a New-York és Budapest közötti utat egyfolytában megteszi. Az amerikai magyarság gyüjtést indított és áldozatkészségük eredményeképpen megvették a „Justice of Hungary" (Igazságot Magyarországnak) névre keresztelt Lockhead-Sirius rendszerű repülőgépet. A gép vezetője Magyar Sándor, Amerikában élő pilótánk lesz, akit útitársként Endesz György, volt katonai repülőfőhadnagy fog elkísérni! Endesz már el is utazott Budapestről a start színhelyére. Utközben tiszteleg a nagy vállalkozás létrehozójánál, a lordnál. Az indulás végleges időpontját még nem állapították meg, ez — sok egyéb feltétel mellett — leginkább a kedvező időjárástól függ.

KERÜLETI HIREK

I. KERÜLET.

A 13. számú államgépgyári Ezermester cserkészcsapat április 3—6-a között az idén is megtartotta szokásos husvéti lelkigyakorlatait, melyet ezúttal is Witz Béla elnök urunk vezetett. A lelkigyakorlaton résztvett Müller Alajos kormányfőtanácsos úr őméltósága is, mint a Cserkész-Nagytanács tagja, azonkívül a Szervező Testület elnöke és tagjai, valamint a csapat összes katolikus cserkésze és vezetője. — A lelkigyakorlatok befejezéseként mindannyian együtt végezték el ápr. 6-án a husvéti szentáldozást, melyet bensőséges csapatösszejövetel követett.

Április 12-én indultak az „Ezermesterek" idei husvéti táborukba, melyet Pereces bányatelep környékén, a Bükkben rendeztek. Száznyolcvan cserkész szállt táborba, amely programm a megmozdulás szempontjából teljesen megfelelt a várakozásoknak.

Vasárnap szentmisén és körmeneten vett részt a csapat, majd testnevelési programm és különféle gyakorlatok töltötték be a délutánt.

Hétfőn az ébredő Bükkben felejthetetlen egésznapos kirándulást rendeztünk. Megnéztük a Baross-aknát, mely egyik legmodernebb bányatelepünk, majd a hegyek között folytattuk utunkat a Garadna-völgyében a hegyek közé húzódó Hámoritóig, mely mellett vadregényes sziklák, vízesések között gyalogoltunk csonkahazánk egyik legszebb helyére, Lillafüredre. Az épülő Palota-szálló egész romantikus világával szinte mesébeillően szép. Megfelelő körültekintés után a szeletai ősbarlang mentén a hegyek vándorútján keresztül tértünk vissza állomáshelyünkre. Az egésznapos mozgás alaposan próbára tette a fiúkat, de hiszen a tábor egyik célja éppen ez volt.

Kedden nagy harci zaj verte fel Pereces békés csendjét. Oktató célzatú cserkészjátékokat rendeztünk, ahol mindig valamely harcszerű feladat megoldása volt a cél. Délutánig tartott a fiúk legkedvesebb tábori foglalkozása — a cserkészjáték — s utána céllövő-versenyt rendeztünk a kitűnő perecesi leventékkel, majd becslőverseny után általános fürdés következett a bányatelep uszodájának medencéjében. Az este hátralevő ideje a rajoké volt némi komoly beszélgetésre.

Szerda délelőttünket a rajprogrammnak szántuk és ádáz kézilabda-, rugby-, métamérkőzések dúltak mindenfelé, de sajnos, a könyörtelen idő beparancsolt a kis hegyivasútba, mely megindult velünk a diósgyőri várrom mentén a gyárig, hol Nagy Lajos testvércsapatunk vezetői — kik egész idő alatt szeretetreméltó házigazdáink voltak — búcsúztattak.

Gyalogszerrel haladtunk ezután az Avas hegye mellett Miskolcra, honnan hamarosan hazarepített a nyargaló tűzparipa Budapestre — haza.

A 32. Levente cserkészeknél három irányban is folyik a munka. A tavasz eljöttével járják a hegyeket, ill. a vizesek a Dunát, a husvéti napokban a két kiképzőtáborban és Pécs, Börzsöny táján jártak, amellett készülnek a tízéves emlékünnepélyükre. Pár héten belül megjelenik Emlékkönyvük is, ami a csapat szép multjának leírása mellett sok érdekes, általános cikket fog tartalmazni, eltérően az eddigi Emlékkönyvektől.

A 321. sz. „Szent-Család-cserkészcsapat f. é. május hó 11-én, vasárnap d. u. 5 órai kezdettel a Vasúti és Hajózási Club dísztermében (VI., Csengeri-u. 68.) tartja az ötödik fogadalomtételi ünnepélyét. Színre kerül Koszter atya „Diákszerelem" című színdarabja.

Cserkészkiállítás. A nagyhéten (április 13—20) a 3. sz. Regnum Marianum Pacsirta-csapata cserkészkiállítást rendezett a Regnumban. A kiállítás legérdekesebb részét képezte a sok régi cserkészemlék, meg a Jamboreeról hozott ezer kedves apróság.

A 317. sz. „Virrasztó" cserkészcsapat április 27-én a Ganz-gyár színháztermében kitűnő műsorú, fényesen sikerült estélyt rendezett.

III. KERÜLET.

A zalaegerszegi 80. sz. „Csányi" cs.-cs. 38 próbaidős cserkésze március 30-án rövid matiné keretében tette le a fogadalmat dr. Temesi Győző országos társelnök úr kezeibe.

A 374. sz. Kisfaludy Károly öregcs.-cs. kötelékébe tartozó kiscserkész apródcsapat ápr. 13-án tett ígéretet. A cserkészinduló után Gazdagh Ferenc parancsnok beszédével megkezdődött az ünnepély. Majd Neuwirth György tanító, az apródok parancsnoka ismertette az apródok keletkezését és életüket, utána az apródok a rajzászló felé fordulva letették az ígéretet. Szavalatok, játékok és az elemi iskola igazgatójának búcsúszavai zárták be a kedves, jólsikerült ünnepélyt.

IV. KERÜLET.

„Pálffy"-öregcserkészek avatása. Április 6-án 17 öregcserkésszel erősbödött a Győri Kat. Legényegylet 450/ö. számú „Pálffy"-öregcserkészcsapata. Nagyszámú ünneplő közönség előtt tettek komoly fogadalmat az öregcserkészek, akiket Horváth László csapatparancsnok avatott fel. Seller Pál vármegyei vezetőtiszt, a szervező testület elnöke, mélyenszántó beszédében nagy hatással domborította ki a magyar iparos-öregcserkész hivatását és kötelességét. A mélyhatású fogadalmi szertartás után cserkészdalokkal fűszerezett tábori beszámoló, a „Bírófogás" című cserkészszíndarab s a vonószenekar vidám és bús magyar nótái értek el nagy sikert. A lélekemelő ünnepélyt zenekísérettel bemutatott irredenta élőkép fejezte be, amely könnyeket fakasztó, tomboló lelkesedést váltott ki a jelenlévők körében.

A győri 42. Turul cserkészcsapat Pálos Ede öregraja kedves avató-ünnepélyt tartott a Gy. A. C. klubhelyiségében. A nyolc jelölt nevében Gottwald Elemér ö. cs. felkérte Bencsik Gergely vármegyei főtitkárt, hogy vegye ki a fogadalmat. A főtitkár meleg szavakkal fogadta a fiúkat cserkészekké és vette ki tőlük a fogadalmat. Jeney Ferenc cserkésztiszt az öregraj nevében köszöntötte a felavatottakat.

Táborozzon
a soproni erdőkben!
Magyarország legérdekesebb vidékén!

A győri Skultéty-féle elemi iskola cserkészapródjai szép sikerrel dolgoznak. Ünnepélyes keretek közt tették le a próbákat és ez alkalommal Gábriel Gotthárd, a 35. sz. csapat parancsnoka buzdította további munkára a lelkes kis fiúkat. Az apródcsapatnak öt tagú mentőőrse is van, mely Szalay dr. ö. cs. kórházi s.-orvos vezetése alatt működik.

V. KERÜLET.

Bácsalmási életmentő cserkészek. Az 579. sz. Tomori Pál érsek-csapat két cserkésze most kapta meg a főcserkész úrtól a „Jó munkáért!" életmentő-kitüntetést. Teleki István cserkésztiszt egyik tanítványát a kútból mentette meg, Schmidt József I. o. cserkész pedig a bajai Kamarás-Dunán végzett életmentést. A kitüntetések átadása a csapat pünkösdi ünnepélyén lesz. Egyébként a csapat megkezdte az apródraj megszervezésének előkészítő munkálatait, hogy őszre az elemi iskolába is bevigye a cserkészgondolatot.

552. Petneházy Dávid cs.-cs. Szeged. Az orsz. örsv. táborban négy örsvezetőnk vett részt. Április hóban tartottuk az újoncok avatását. Elméleti verseny folyik az örsökben, nagyrészt a III. o. próbából. A viziörs első tavaszi kirándulását husvét vasárnapján tartotta új őrsi hajójában. — Május hóban a csapat táborozási alapja javára ünnepélyt rendez. A levelezés is fejlődik: a csapatnak közel egyhar-

mada levelez négy nyelven, kb. 40 címre, négy világrészbe.

A bajai 570. sz. „Csermák Mihály"-csapat a belvárosi plébánia-templomban lévő szentsírnál nagypénteken és nagyszombaton díszőrséget adott, valamint a nagyszombati feltámadási körmeneten résztvett.

VI—VII. KERÜLET.

A csurgói 206. Csokonai Vitéz Mihály cserkészcsapat a téli hónapokat hasznos ipari munkában töltötte el. A csapatban minden fiú résztvett a kézimunka-gyakorló órákon. Ezeken a gyakorló-órákon agyag-, fém-, bőr- és papírtárgyak készültek. E szép cserkészmunkákat április hó 10—15-ig a csapat kiállította, a nagyközönség pedig a tárgyakat egy-két kivétellel mind megvette.

Első cserkészcsónak a Dráván. Somogyvármegye pákász gócpontján, Barcson, március 30-án a Zsolnay-csapat bocsátotta vízre ünnepélyes keretek között a „Cserkész" nevű első somogyi örsi hajót.

Hatalmas lőpályát építettek a kaposvári cserkészek. Az I. B. elnöke elhatározta, hogy a kaposvári csapatokat rendszeres lő-kiképzésben fogja részesíttetni. Megfelelő telek rendelkezésre is állott, csak munkáskezek kellettek még, hogy rövid idő alatt egy modern süllyesztett lőpálya álljon a cserkészek rendelkezésére. Hála Istennek már el is készült a 100 m hosszú, 10 m széles, öt lőlukkal ellátott, feltétlenül biztos lőpálya.

1221 cserkész van Somogyban. A somogyvármegyei főtitkárság negyedévi statisztikáját most készítették el. Ezen statisztika szerint jelenleg 20 csapatban 1122 cserkész van. Ezenkívül 99 vezető végez cserkészmunkát.

VIII. KERÜLET.

A kunszentmártoni belterületi állami elemi népiskolában önálló apródcsapat működik.

A kalocsai állami polg. fiúiskola csapatának új parancsnoka *Sziklay László* tanár.

A kerület vizicserkész megbizottja Lopusánszky Károly, a 856. cs. parancsnoka. Azok a csapatok, amelyek a vizicserkészettel foglalkoznak vagy kívánnak foglalkozni, jelentsék nála. (Szolnok, Máv. műhely.)

A 110. sz. Bethlen Gábor cs.-csapatban nemrég kezdődött meg az örsvezetői tanfolyam, melyen jelenleg az elméleti kiképzés folyik. Az örsök között most fejeződött be a faldíszítési verseny, mely fényesen sikerült. Az örsök a részükre kiosztott falakat cserkésztárgyú dolgokkal igen ügyesen díszítették fel. — Pünkösdkor kétnapos tábort rendeznek. A tábor első napján a csapat újoncai fogadalmat tesznek. Legutóbb egy kis hetenkint megjelenő humoros tartalmú csapatlapot indítottak.

IX. KERÜLET.

A püspökladányi 163. sz. Turul-csapat ápr. 6-án avatott fel 22 cserkészt. Az ünnepélyt v. Kósa Vince igazgatónak gyönyörű beszéde vezette be, majd a fogadalmat Mezey Béla ker. vezetőtiszt vette ki a jelöltekből. Bemutattak a fiúk az egybegyűlt szépszámú közönségnek egy örsiórát, utána pedig egy „tábortüzet", melyeknek keretében számos nóta, szavalat, tréfa és komoly szám váltogatta egymást.

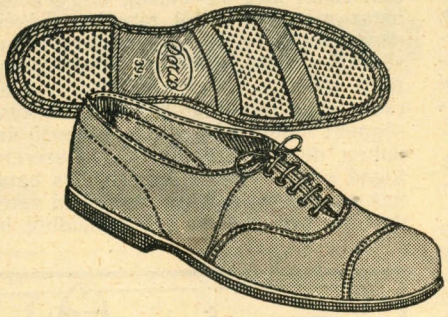
X. KERÜLET.

A 804. sz. Zichy Nándor gróf öregcserkészcsapat április 7-én Balassagyarmaton nagyszabású cserkész színielőadást rendezett, amikor Radványi Kálmánnak Gelencei fényjelek c. három felvonásos irredenta színművét adták elő nagy sikerrel.

A budafoki 241. Bethlen G.-csapat április 13-án lélekemelő zászlószentelési ünnepélyt rendezett. A zászlót dr. Ravasz László ref. püspök áldotta meg. Jelen volt a város minden közintézményének és társadalmi egyesületének kiküldöttje. A Cserkészszövetséget dr. Molnár Frigyes, a X. cserkészkerületet vitéz Gönczy János képviselte. Este nagy sikerrel adták elő a csapat tagjai Tildy Zoltán ez alkalomra irt „Meg nem hajol soha" c. cserkész színdarabját.

Milliók kedvence

olcsó ára, csinos formája, finom kidolgozása, tartós anyaga miatt a

Dorco-cipő.

Kapható szürke, fehér és fekete színben, vörös gumitalppal, gumikéreggel.

Gyermekeknek	Leányoknak	Nőknek	Férfiaknak
22—27 nagyság	28—34 nagyság	35—41 nagyság	42—46 nagyság
P 3·25	P 3·45	P 4·—	P 4·55

Milliók hordják és aki még nem ismeri, sürgősen próbálja meg. Egyformán kényelmes és egészséges házi-, kerti-, utcai- és sportcipőnek.

Csak Dorco védjeggyel a talpán valódi!

URIKÁNYI-ZSILVÖLGYI MAGYAR KŐSZÉNBÁNYA RT.

BUDAPEST, V. KERÜLET, NÁDOR-UTCA 12. SZ.

Mindazoknak a csapatoknak, cserkészeknek, akik az én nagy örömömben, boldogságomban velem éreztek s ez érzésüknek kifejezést is adtak, ezúton mondok nagyon hálás köszönetet. Nagyon jól esett a testvéri együttérzés gazdag megnyilatkozása. Kálmán bácsi.

163. Turul. Indulótokat továbbítottam a Daloskönyv szerkesztőjének. Ha az ő kritikáját kiállja, belekerül az új kiadásba. — **M. M. Győr. Skultéty.** Nagyon ügyesek a beküldött rajzok. Nem tudom, hogy hány esztendős vagy, de egy apródtól akkor is figyelemreméltó munka, ha már a legfelső korban vagy. Díjat ugyan nem nyerhettél, de nekem igaz örömet szereztél s ezt köszönöm neked. Szeretném, ha elküldenéd néhány természet után való rajzodat. Mert az ám az igazi! Ha díjjal nem is jutalmazhatlak, azért máskor is keress fel! Jó? — **K. M. Bér.** Egyáltalán nem lelkesedem tervedért. Nem szeretem a szerte csatangoló cserkészeket. A jól megszervezett mozgótáboroknak van értelmük. Az igenis hasznos és nagyon élvezetes, kiváltképpen nagyobb fiúk számára. De csak a jól kidolgozott, komoly céllal bíró mozgótáboroknak van létjogosultságuk. Az egyenként, vagy kettőnként barangoló cserkész nemigen tesz jó benyomást az emberekre. Én azt tanácsolom, hogy tégy le szándékodról s inkább kéredzkedjél be egy komoly mozgótáborba. Fegyvert pedig semmiesetre se szerezz. Magyarországon nem kell revolverrel utazni. Nincs már betyárvilág. — **Több érdeklődőnek.** A vízicserkész-sapka ügyében állandóan folynak a tárgyalások. — **B. F. Makó.** Igazán sajnálom, hogy olyan nagy szomorúságot okoztam neked kegyetlen bírálatommal. De lásd, nem szabad azt annyira a szívedre venni. Hiszen az nem baj, ha valaki nem tud verseket írni. Én sem tudok, mégis egészen megelégedett vagyok. Csak az a baj, ha valaki mindenáron költő akar lenni, még akkor is, ha a jó Isten őt például fodrásznak szánta. Az ilyeneket aztán ki kell gyógyítani, ha másképpen nem megy, hát egy kellemetlen hideg zuhannyal. Ilyen zuhannyak szántam én az én bírálatomat. Rá akartalak döbbenteni arra, hogy neked nincs keresni valód a költők útján (mint ahogyan teszem fel — nekem sincs) s ezt a mostani verseid után is fenntartom. De emiatt nem szabad „elveszítened lelked egyensúlyát". Minek is erőlködnél ott, ahol csak kontár lehetsz, amikor biztosan van hely, ahol babér vár reád. Azért csak élj teljes erőddel hivatásodnak, a versírásra fordított időt pedig töltsd el inkább jó versek olvasásával. Hidd el, több hasznod lesz belőle. Egyébként egész leveled meleg cserkészszívről tanuskodik. Köszönöm jóleső jókívánataidat. Azon meg ne búsulj, hogy nem jöhetsz már örsvezetői táborba. Tökéletesítsd magadat a jó cserkészkönyvek segítségével s aztán jelentkezz az egyik segédtiszti táborra. — **„Kámy".** Az a szerencséd, hogy odaírtad: „Nem a szerkesztőségnek!" Mert a szigorú szerkesztő úr kidobna, de a te Kálmán bátyád szeretettel fogad s az ő kedves kis értelmes barátjának megbocsátja, hogy versírásra vetemedett. Ha nem tudnám más írásaidból, hogy

milyen komoly, értékes fiú vagy, akkor az Első napsugár, Hiába várok, Hiába . . . c. verseidet még meg is dícsérném, mert azokban van valami kedves melegség. De neked vagy különb verset kell írnod, vagy semmilyet. A „klasszikus" versformába irottakat csak azért lehet megbocsátani, mert ilyet minden valamirevaló diák szokott írni, amikor megtanult egy csomó szép Berzsenyi-verset. Mindamellett, ha úgy érzed, hogy lelkedet jól esne kiönteni „költői" formában, ne riadj vissza a versírástól, sőt juttasd is el hozzám lírádat. Ha a szerkesztő fel is borzolja a haját bosszúságában, cserkészbátyád megértő, meleg lélekkel áll rendelkezésedre. — **T. B. Baja.** Versed határozott versírói készséget árul el, de a tartalom valahogyan nagyon is banális, agyoncsépelt. Mindenesetre jól teszed, ha beküldesz néhányat, mert több versedet látva, biztosabban tudok bírálatot mondani. Tehát várom a folytatást. — **Gy. 33.** Nem lehetne letagadni, hogy tavasz van. Minden levélből vers hull ki. Igy még sohasem garázdálkodott a múzsa, így még sohasem telt a — papírkosár. Mert (minek is tagadnám?) a te verseidnek is ez lett a szomorú végzete. Ugy sajnálom, hogy kedves leveledre ilyen kegyetlen hírrel kell válaszolnom, de hát a legjobb akarat mellett sem tudok értéket felfedezni írásaidban. A multkori írásodat nem tudom visszajuttatni, mert kéziratokat nem tartok meg. — **G. S. Soroksárpéteri.** Gördülnek soraid, de meglehetősen sok magyartalanság és stílusbeli hiba van bennük. A gondolata sem mondható eredetinek. Mindamellett el tudom képzelni, hogy komoly sikere volt. De az irodalmi színvonalat nem üti meg. — **S. I. Pápa.** A legjobb akarattal sem lehet azt mondani, hogy valami nagyszabású költői alkotás volna, de tábortűznél, „szűk családi körben" egészen nyugodtan előadhatjátok. Bizonyosan lesz sikere, kiváltképpen akkor, ha sok aktualitást szúrtok bele. — **„Mackó".** A leírás nem rossz, de annyira helyi vonatkozású, hogy általános érdeklődésre nem tarthat számot. A tudósításokat továbbra is kérjük. Hanem a parancsnok úrtól kérdezd meg, hogy nem furdalja-e a lelkiismeret, ha reám, meg a M. Cs.-re gondol? — **M. A. Páris.** Köszönöm a cikket. Odaadtam, mint illetékesnek, Frici bácsinak. Az ő ajánlása után közölni fogom a M. Cs.-ben. — **Cs. G. Ujpest.** Olyan közel vagy a vízitelephez. Menj ki s az ott szolgálatban levő cserkésztiszt meg fogja mondani, mitévő légy. Én nem tudok mást tanácsolni, csak azt, hogy fordulj Gyula bácsihoz. Lehetőleg ünnep délutánján menj ki, akkor biztosan sokan vannak kint. Talán még el is intézheted a dolgot azonnal. — — **Törekvő.** A gondolat kedves, de bizony a kidolgozás még gyarló. Azt látom, hogy van stílusérzéked, azonban sok minden hiba van novelládban. Olvass sok jó elbeszélést s tanuld meg jól a poétikát is, aztán tégy újra kísérletet. Hiszem, hogy több sikered lesz. — **H. J. Nagykanizsa.** A mi jelvényünket a Magyar Fémlemez Rt. gyártja. Csak ott tudnák megcsinálni a kivánt préselést. Legjobb volna egyenesen odafordulnod. Örülök, hogy a cserkészetben annyi örömöd van.

Felelős szerkesztő: VIDOVSZKY KÁLMÁN
Felelős kiadó: KOSCH BÉLA.
Kiadja a Magyar Cserkészszövetség.
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Bpest, V., Nagy Sándor-u 6. sz. (Cserkészház.)
Megjelenik minden hó 1-én és 15-én.

Turul-Magyar Országos Biztosító Intézet Részvénytársaság

Életbiztosítási állomány 1928 év végén 35,817.000 P. Díjbevétel 1928-ban 2,574.000 P. Biztonsági alapok a I. évben 3,386.865 P.

Élet- és járadékbiztosítás. — Takarék- és népbiztosítás. — Gyermeknevelési-, kiházasítási-, tanulmányi segély-biztosítás. Családi biztosítás, rokkantsági és baleseti biztosítás. — Tűz-, jég-, szállítmány-, betörés elleni, üvegbiztosítás. — Esőbiztosítás.

Mindennemű felvilágosítással készséggel és díjtalanul szolgál az igazgatóság:

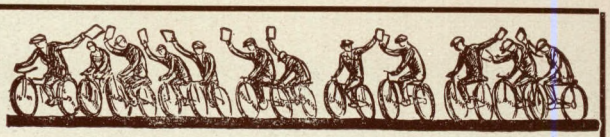
BUDAPEST, V., KERÜLET, NÁDOR-UTCA 9.

Vezérügynökségek az ország minden városában és nagyobb községében.

„Élet" Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.

Magyar

KERÉKPÁROSOK ORSZÁGOS EMERGÉ VERSENYE

A pályázat lejár jún. 30-án. Résztvehet rajta minden magyar kerékpáros

Feladat: válaszolni kell erre a kérdésre, hogy

MI AZ EMERGÉ-PNEU LEGFŐBB ELŐNYE?

Versenyszabályok: Nem az a fontos, hogy valaki leírja, hogy az **EMERGÉ-pneu a legjobb, legtartósabb, legmegbízhatóbb, legellenállóbb,** hanem röviden azt kell megírni, hogy ki hol, mikor, milyen körülmények között tapasztalta az **EMERGÉ-pneu** valamilyen kiválóságát. Holnaptól kezdve minden üzletben egy vásárlási igazolványt adnak minden **EMERGÉ-pneu-t** vásárlónak és ezt az igazolványt a pályázattal együtt be kell küldeni. **A pályázaton mindenki résztvehet,** aki legalább egy garnitura **EMERGÉ-pneu-t** vásárolt. A pályazat határideje 1930 június 30. E napig kell a pályaműveket beküldeni az **EMERGÉ Kaucsuk Rt.** címére, Budapest, V., Sas-u. 23. **Az eredményt e lapban fogjuk közölni.**

HARMINC DÍJAT TŰZÜNK KI

I. DÍJ 1000 PENGŐ

2.	díj 500 P	16.	díj 50 P
3.	„ 200 „	17.	„ 50 „
4.	„ 150 „	18.	„ 50 „
5.	„ 140 „	19.	„ 50 „
6.	„ 130 „	20.	„ 50 „
7.	„ 120 „	21.	„ 50 „
8.	„ 110 „	22.	„ 50 „
9.	„ 100 „	23.	„ 50 „
10.	„ 50 „	24.	„ 50 „
11.	„ 50 „	25.	„ 50 „
12.	„ 50 „	26.	„ 50 „
13.	„ 50 „	27.	„ 50 „
14.	„ 50 „	28.	„ 50 „
15.	„ 50 „	29.	„ 50 „
		30.	„ 50 „

A pályázatok elbírálására a Magyar Kerékpáros Szövetség elnöksége jelöl ki pártatlan zsürit.

30 DIJ

HALLÓ! A REGŐS-ISKOLÁBA május 15-ig kell jelentkezni. Ha vándorolni, vagy gyüjteni akarsz, azt is be kell jelentened. Siess, hogy el ne késs.

ENRILO-nak

a kitünő szomjcsillapítónak, egyetlen kulacsból sem szabad hiányoznia.

Jól cukrozva üdítő és egészséges ital, mely különösen hosszabb túráknál nagy ellenállóképességet kölcsönöz.

Kizárólagosan honi nyersanyagokból gyártja

a FRANCK HENRIK FIAI RT.

nagykanizsai és mosonszentjánosi hazai gyáraiban.

„Számláljátok meg magatokat és öltözzetek egyformán!“...

így kezdődik a legősibb japán hadiszabályzat.

Egységünket a 10 cserkésztörvényben mi is csak a szabályszerű öltözködéssel tudjuk külső kifejezésre juttatni.

Nem lehet kétséges, hogy ha pénzt adsz cserkészfelszerelésre, akkor az csak a világviszonylatban is legtökéletesebb, törvényesen védett „JAMBOREE“ felszerelés lehet.

Ami nélkül nem „JAMBOREE“ a

FELSZERELÉS

Ami nélkül nem teljes a

„Jamboree“ harisnya,

mely a tartósság békebeli fogalmát felülmúlja. Szabályszerű khaki színben: 22 cm hosszú lábfejjel ***1.60 P.***, + cm ként ***10 f.***

„Jamboree“ ing.

Páratlan jótulajdonságait már a verebek is csiripelik. Télen meleg, nyáron hűvös, nem gyűrődik, a legtartósabb. Minden nagyságban ***12.— P.***

„Jamboree“ körgallér,

úgy viszonylik a többi körgallérhoz, mint a Jamboree-ing a többi cserkészinghez. Vízhatlanabb, könnyebb és melegebb. 92 cm hosszú ***34.—***, 100 cm ***38.—***, 108 cm ***42.—***, 116 cm ***46.-***, 120 cm ***49 P.***

A nadrág,

a legjobb khaki lodenből, a Cserkészbolthoz méltó kidolgozásban. 40 cm oldalhosszúságban ***8.80***, 45 cm ***9.40***, 50 cm ***10.—***, 55 cm ***10.60***, 60 cm ***11.20 P.***

A nyakkendő.

Négyszegletes, pehelykönnyű, nem gyűrődő, gyapjúdelainből, zöld vagy barna színben 70×70 cm nagyságban ***1.80 P.***

A kalap,

a széleskarimájú közismert „Cserkészbolt“ form. ***5.40***,

Bronz árvalányhajtartó boglár ***—.60 P.***

A derékszíj

sötét havanna bőrből, vertbronz liliomos csattal, a csatton a „Légy Résen“ felmondattal, 2 csúsztatható karabínerrel ***3.80 P.***

A nyakkendő-gyűrű.

Vastag kerek gépszíjból font gyűrű; a komoly megbízhatóság ékszere a cserkészen ***—.60 P.***

A cipő.

Magasszárú, békanyelves, boka felett 2 csattal záródó, duplatalpú, végigbélelt, sötétbarna sportbox; a vízbensárban kipróbált, megbízható „Jamboree“ cipő 44–46 sz.-ig ***32.—***, 40—43 sz.-ig ***31.-***, 35-39 sz.-ig ***28.- P.***

! *Rendelésnél el ne felejtsd közölni a fej-, nyak- és derékbőségedet, valamint a nadrág oldal- és a lábfej hosszát centiméterekben.*

Amint látjátok, a IX. cserkésztörvény értelmében a „Jamboree“-felszerelés a kapható cserkészfelszerelések javát, kipróbáltan legtartósabb, leggazdaságosabb minőségeket foglalja magában, mert

a jó áru sosem drága, de az olcsó ritkán jó!

Sárgacsőrűek figyelmébe! Csalódástól csak a Cserkészbolt közismert „Jamboree“ védjegye véd meg.

Pályázatunk eredménye a „Krónika“ rovatban. Valamennyi pályázót a jólvégzett munkáért szeretettel köszöntjük. A győzteseknek sok boldog percet kívánunk a gyönyörű fényképezőgépekhez.

„A cserkész tudja
Nagy Sándor-utca
Hat alá kell menni
Cserkészholmit venni.“
Hansághy Gy. 144.

CSERKÉSZBOLT a Cserkészházban

A Nagy Sándor-u. a Vilmos császár-út 48-50. sz. házaktól a Hold-utcai Postatakarékpénztárig vezet.)
Tel.: Aut. 184 84, 175-05, 242-15.

„Élet“ Irodalmi és Nyomda Rt. Budapest, I., Horthy Miklós-út 15. — Igazgató: Laiszky Jenő.